АМЕРИКАНСЬКО-КАНАДИЙСЬКІ УКРАЇНСЬКІ ДІЯЧІ НАРОДНІ СХОПИЛИ ОДИН ОДНОГО ЗА НОГИ І КРИЧУТЬ: «УСІ ЛЕЖІТЬ, ЖАДЕН НЕ РУШ СЯ!»

В готели.

Подорожний: кілько берете за нічліг?

Господар: 50 центів.

Подорожний: я маю лише 30 то за решту 20 раньше збудите мене.

НЕДОВАРИЛА.

Чоловік: Чуєш, старо! я іду до ліса, а ти звари мені яєц на вечеру. А незабудь на мягко.

Жінка (радить ся своєї сусіди): Ото, чуєте, бідна моя головонька з моїм старим! Казав си зварити на вечеру яєць та щей на мягко. А я їх вару, вару, від самісенького рашку і мацаю ложков, а вони таки тверді....

Зробила збитки.

Місяць по шлюбі чоловік питає жінку:

— Не розумію нащо ти за мене віддалась? Тиж мене не любиш.

— Я гадала, що Лилі тебе

Не все є золото, що сьвітить; наприклад, діра в штанах, або в сукні.

ДОПИСУВАТЕЛЯМ.

Надісланий матеріял постараємось помістити в слідуючім числі.

Dr. L. J. Breslin

Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 DUNDAS St. Бувший 67 St. Patrick St. (близько Beverly St.) Toronto.
Phone: College 1071.

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ КНИЖКА

Початки Українського Соціялізму в Галичині.

написав Володимир Левинський.

Книжка дуже цікава для кождого українського робітника і фармера тим, що в ній знаходить ся цілий політичний розвиток українського народа, розвиток усіх партій як: радикальної, соціял-демократичної і національної.

В сій книжці знайдете докладну житепись Михайла Драгоманова найбільшого українського політика і ученого. Там знайдете всякі добрі і лихі діла українських проводирів всіх партій в Галичині.

Там довідаєте ся про працю і погляди Івана Франка і Михайла Павлика. Довідаєтесь про лайдацьку роботу клерикальної партії і її проводирів. Всьо, чого ви не могли довідатись з инших книжок про політичний рух в Галичині, довідаєтесь з сеї книжки. Тому сю книжку повинен мати в себе кождий український робітник і фармер, котрий бажає мати докладне поняте про всякий рух галицьких Українців, про поступоване австрійського уряду з Українцями і т. д.

Си книжка має 76 сторін, на лучшім папері, коштує лише 35 ц.

Пишіть на слідуючу адресу:

Ukrainska Knyharnia
516 Queen St. W.
Toronto, Ont., Canada.

ДОБРЕ СУКНО, ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ.

Ой, хто хоче бути спортом
И добре ся убрати,
Неповинен той готове
Вбрани купувати.
Бо готове убране
То всяка тандита
Вилежана, не до міри,
Зле скроїна й сшита,
Подивіть ся на отсей
Образок, що долі,
Тай насмійте ся собі
Вн з него доволі.
Купив собі в ганделеса
Рандар ногавиці
Тай кричить, що не штани,
А якась-спідниця.
А ганделесь му звязав
У гудзь ту «спідницю»:
«За корону хочеш мати
Добру ногавицю?»
Отже і ви в ганделесів
Вбраня не шукайте,
А у кравця Шабермана
Нове замовляйте.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

H. Shaberman & Co.

518 Queen St. W. Toronto

ПООДИНЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК. Ч. 5. 1-го Цьвітня 1918 р. TORONTO, ONT., April 1 1918 № 5. Vol. I.

Кайзер а Російська Революція.

КАЙЗЕР:

Бачиш, мир вже підписали
Твої небожата, —
Настіж стоїть розчинена
Переді мнов хата.
Піддайсь мені, покори ся,
Будь, доню, слухняна,
Обійми та приголуб ми
Твого тепер пана.

РЕВОЛЮЦІЯ:

Геть, Ироде, душогубе,
Гадино крівава!
Не зчорніє, не змарнить ся
Моя добра слава!
Тебе, кате, обіймати
Муть не мої руки, —
Не всилують ми зробити
Се й пекельні муки!

КАЙЗЕР:

Он якої ти сьпіваєш?
Пострівайже, клята!
Ще попросиш навколішках
Як рідного тата!
Закую тебе в кайдани,
Дам тобі я шпанґи
Будеш ласки забігати
В найнищої ранґи.

РЕВОЛЮЦІЯ:

Ні, катюго, не діждеш ся!
Тіло моє маєш, —
Але духа в мені волі,
Клятий, не зламаєш!
Не зламаєш! Я терпіла
І терпіти буду,
Але діждемось з тобою
Ми страшного суду!
Як повстане, підведеть ся
Наймит в цілому сьвіті, —
Моє буде пановане,
Тобі в землі гнити!

П. Крат.

ШИРІТЬ ГАЗЕТУ «РОБІТНИЧЕ СЛОВО» З РУК ДО РУК,

З ХАТИ ДО ХАТИ!

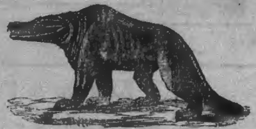

Тепер кождий робітник і фармер повинен предплатити і читати тижневу часопись

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО"

Сі образки з книги «Еволюція в образках».

ЯКА ПОДАЄ ВІСТИ З ВСІХ СТОРІН СЬВІТА А ГОЛОВНО З УКРАЇНИ.

В «РОБІТНИЧІМ СЛОВІ» МІСТЯТЬ СЯ РІЖНІ НАУКОВІ І ПОЛІТИЧНІ СТАТІ ПОТРІБНІ ДЛЯ КОЖДОГО РОБІТНИКА І ФАРМЕРА.

ПОЧАВШИ ВІД СЕГО ТИЖНЯ В РОБІТНИЧІМ СЛОВІ» НАЧИНАЄТЬ СЯ ДРУКУВАТИ ДУЖЕ ЦІННА КНИЖКА П. З.

„ЕВОЛЮЦІЯ В ОБРАЗКАХ."

КОТРА ПОЯСНЮЄ ПОХОДЖЕНЕ СВІТА, ЗЕМЛІ, РОСЛИН, ЗВІРІВ, ЛЮДЕЙ І ВЗАГАЛІ ВСЕГО ЩО ЖИЄ В СВІТІ.

ТАКОЇ КНИЖКИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЩЕ НЕ БУЛО ВІД КОЛИ ЖИЄ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

В НІЙ ЗІБРАНА НАУКА ДАРВІНА І ВСІХ ЙОГО УЧЕНИКІВ. **СЯ КНИЖКА ЗВЕТЬ СЯ ЕВОЛЮЦІЯ В ОБРАЗКАХ ТОМУ, ЩО МІСТИТЬ В СОБІ 300 ОБРАЗКІВ ЯКИМИ ПОЯСНЮЄТЬ СЯ КОЖДА РІЧ, ПРО ЯКУ ТАМ ГОВОРИТЬ СЯ**

Хто, отже хоче бути свідомою людиною, щоб знати звідки, що повстало в природі повинен зараз запренумерувати собі «РОБІТНИЧЕ СЛОВО» і побачити світло науки!!

Посилайте предплату

НА РІК З ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖ. $1.75, З КАНАДИ $1.50.

на понизшу адресу.

ROBITNYCHE SLOVO

Box 64, Toronto, Ont.

Порада о. Проколупія, як вщеплювати побожність в дитину.

Наші тети-мами в Канаді дуже тепер заклопотані, що до релігійного виховання молодого поколїня. І я також. Ось їм порада:

Вщеплювати побожність в дитину треба братись ще як воно немовлитком, місяць-два від роду. Коли власне немовля дійшло до сего пункту, можна переконатись таким чином: Беріть і лякайте дитину, коли воно лежить спокійно, рохкайте або гучіть. Коли завважите, що дитина починає лякатись, тепер можна бартись до дальшого релїгійного виховання.

Полохайте її регулярно що дня. А як трошке підросте лякайте «вовою». Зробіть так, щоб дитина боялась бути сама в темній кімнаті.

Бо ж головною підвалиною побожности є страх.

А як дитина троха підросте і пічне цікавитись казками, росповідайте їй самі страшні казки про відьом, про упирів, про дідьків, а також про розбійників. Сі казки треба росповідати увечері, коли дитина лягає спати. Коли в ночі, вона схоплюєть ся і кричить, се ознака, що ваша праця що до вщеплення побожности поступає добре.

Коли дитина уже добре налякана, що за жадні муки не піде сама до пивниці, або в ночі у сїни, тоді починайте вчити молитов і призвичаюйте ходити до церкви — гварантую, що ваша дитина позістане на ціле своє житє побожним сотворїнєм, як і ви самі.

Тут у Канаді про се треба писати і радити, бо тут инакші обставини. У старому краю ціле наше житє було так встиновлене, що вщеплене побожности йшло само собою. Там ціле село жило на страхітих. Дівчата, що колисали немовлят, аби їх уговкати, лякали їх «вовою» (початкове розуміне Бога). Також у кожній хаті були старі баби, що мали в своїх замотаних хустками головах цілі склади всіляких, ріжноманітних страховищ. Люди також мали час, особливо в зимі, сходились і росповідали один одному дійсні факти, як кого нечиста сила запровадила в баюри, коли вертав з корчми опіночи а підгрісованою гараком головою, як мрець ходив до своєї жінки і вона мала від него дитину. Отота Текля, що ви всї знаєте... А сі балачки слухали діти і затверджували віру в дідьків, хай преч каже! Але се, яко грунт, давало можливість попови встановити в голови молодого поколїня тверду віру у Бога в трох лицях і усе що тичить ся раю і пекла.

А тут у Канаді біда нам! Старих бабів нема, дївчата хати не тримають ся, по наймах усе; батьки в роботі, чи в місті, чи на фармі. Полів по- достатком нема. Тай що попи поможуть, коли дитина «вовою» не защеплена!

Отже-ті, що хочуть, щоб їхні діти були такі д.... побожні, як і вони самі, хай тримають ся того, що я подав повисше, бо я особа духовна і на те вчений, як побожних вроблятн

А релігійно занедбаних з малку дітей раджу віддати до нафіксовани до гр. католицьких бурс або до Порктону, або до иньших, де вони є.

Але діти старші від сім. років уже не до фіксован, тих уже і в Римі не зроблять побожними, бо в таких мізок не попустий.

НЕ ПО ЛЮДЯНОМУ ПОВІСИВ СЯ.

От огидло одному чоловікови гірке життя, узяв він тай повісив ся на вербі коло річки. Прийшла одна жінка до річки полокати сорочки; глянула, на вербі якийсь чоловік висить; вона і заголосила:

— Ой, Боже мій, Боже! Що ж се ти бідний наробив, свою душечку загубив!

Коли приглянулась блисше, а він повісив ся не зашию, а за попід пахи; от вона і каже:

— Оце, матінко, як же чудно зявісив ся: попід пахи? Добрі люди так за шию вішають ся!

А той тоді каже:

— Пробував я і за шию, так дихати не можна!

Хороша жінка може довести до скрайности і потисти за собою хочби на край сьвіта.

НАУКА.

У недїлю задзвонили,
Як звичайно зрани,—
Пішов Яким з Параскою
І взяли Івася,
Щоби синок їх маленький,
З ними помолив ся,
Щоб Івась в церкві від попа,
Чогось научив ся.
Сьвічкогаси сьвітить свічки
І трапод убрали,
На траподі вобразок,
Маленький піклали.
А той вобраз представляв,
Як після конскрипту
Святий Йосиф з Ісусиком
Втікав до Єгипту.
В церкві бачте від свічок
Мерехтить, сіяє....
Пречистая на ослі
Ісуса тримає....
Тож Параска із Якимом
Ще в самім порозї:
«А ти, сину Івасю,
Аби-сь цьомав бозю».
І піднесли Івася,
Бо малий на взростик....
Той святого осла цмокнув
У самісїнький хвостик!

ПІД ЧАС ВІДПОЧИНКУ.

— Ну, жіночко, чи нема в тебе чого почитати під час мого відпочинку; такого, і легкого, і страшного і дурного?

— Є, є... я тобі прицесу послїдний рахунок від кравчиний.

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ.

— Нові зуби, які ви зробили вже холїтають ся.

— А що, не казав я, що будуть зовсім як природні.

о. Проколупій.

ДУХОВНЕ НАЧІНЄ.

(Трагедія одного католика з богатьох. Драма на 2 дії; добре надасть ся про народні представленя. Варто відограти по цілій Канаді на пресовий фонд «Кадила».)

Ява перша.

Маленький український овочевий склеп в Брандфорті, Онтаріо. Зима. Вечер. В склепі властитель краминчки і двох його приятелів; сидять навколо залізного «панка» і розмавляють.

Писан (шторник): От, ви говорите про «духовне начінє» о. Пирки, що така красуня, якої на цілий наш Брандфорт нема другої...

1-ий робітник: Що правда, то правда.

Писан: І мені не посаіпли...... Але чи ви зауважили?...

1-ий і 2-ий робітники. Що?

Писан: Що вона має бути чиєюсь жінкою.

2-ий робітник: Правда, що не дівка, а молодиця.

Писан: Отже....

2-ий робітник: А що?

Писан: Чи не вкрав той целібатник її в котрого з наших людей?

2-ий робітник: А може вдова?...

1-ий робітник: Ви знаєте, що «моя» — вперта католичка і туди ходить, а попова ходить до нас; отже в четвер, тобто позавчора, я чув, що та казала, що вона мала гавз десь у Форт-Францис, чи в Форт-Вілії.... Я добре не прислухав ся.

Писан: Я ось чому кажу. Памятаєте, як той о. Пирка приїхав до нас в осени до Брандфорту, так зараз почав казати, що потребує всілякі вигоди, що він сам собі варити та підлоги мити не буде. Я тоді питав їхнього старшого брата, Івана Замотеличеного, чи б не взяли вони свому духовному отцеви льокая Нігра. А той мені відповів, що треба і отця розуміти — та що парафія хтіла знайти йому дівчину, а він сказав, що уже в тім його голова, він спровадить собі оконамку з тої нарохії, де був, бо вже до неї призвичаїв ся...

1-ий робітник: Звичайно...

2-ий робітник: Ха-ха-ха!-От і спровадив.

1-ий робітник: І скажіть тепер мені, де в тих баранів очі? Чи вони сліпі, чи дурні, чи що?

Писан: Вони не сліпі й не дурні. Все бачуть і розуміють. Тільки темні, що до тої віри. Попа потребують, от і на все годять ся... Невольники духа, отщо!

1-ий робітник: Але колиб хто на таке з поміж них собі дозволив, кількиб крику було?! Деж мораль, деж звичаї?

2-ий робітник: Пусте, братчику! Чи ти не знаєш, що вони кажуть: «Що вільно попови, того не вільно дякови».

Ява друга.

Входить Волянський.

Волянський: Слава Ісусу!

Писан: Най буде слава.. А що там?

Волянський: Прошу вас, ци тут шторникує пан Писан.

Писан: Я самий.... А чого хочете?

Волянський: Та бачите я здалеку, аж з Форт-Вілії і в сім місті нікого не знаю. А мені казав один робітник в Торонті, щоб удав ся до пана Писана, тобто до вас.... (сідає коло «цапка».)

Писан: Наєщож ви мене потребуєте?

Волянський (сумно): Та багато казати, а мало слухати..... От скажіть мені, де ту мешкають піп о. Пирка?

Писан: Та тут недалеко. Ріо-го резеденція з заду за церквою.

Волянський (Тяжко вітхає): Ох!...

1-ий робітник: Що за біда така коло вас?

Волянський: Та, бачите, приїхав за жінчин похорон заплатити вашому попови.

Писан: Ага...

Волянський: Отець Пирка писали, щоб прислав їм $50 за обслугу, а $75 за шпиталь. А мені щось непевно... Особливо хтів би знати, на яку хоробу моя Калина була хора, бо як тікала від мене, так була здорова як оріх.

Писан: Так ваша жінка втікала?

Волянський: От розсудіть самі. Я уже в Канаді двадцять років, приїхав сюди ще скати хлопцем. Робив тяжко, доробив ся, купив гавз у Форт-Вілії, а там і оженив ся. Сей самий о. Пирка і слюб нам давали.

Моя небіжка була красунею на ціле місто. Жадна англічка їй не дорівняла.... От по шлюбі о. Пирка і кажуть мені, що хочуть в мене на станції бути. Добре, кажу. Сеж мені щастє в хату.» Спорядив задля отця духовного новіські меблі, і вони до мене перенеслись.

А від тоді я завжди роботу мав добру, бо отець усе за мене вспоминались у компаніїстих. Хоч правда, роботу таку мав, що і по кілька тижнів дома не ночував. Але гроші складав до банку.

1-ий робітник: Отже замість вас господарював у вашій хаті вотець духовний?

Волянський: Таж кажу, жи отець комірникували в мене... А гроші клав я на імя моєї жінки небіжки... Так отець нарадили. Казали на всілякий випадок. А от сталось, що вотця перенесли до вашого міста. Шкода було... А особливо жінки дуже заводила. От отець і поїхали.... Поїхали і листа не напишуть.... Калина, моя небіжка, усе згадує їх. Аж ось вернув я раз з роботи, зайшов до хати, а там порожно. Гадав що не в свою хату трафив.... (А я забув сказати, що й хата на неї була записана)... А вона спродала потай мене гавза і меблі і гроші з банку вибрала тай десь поділась.....

2-ий робітник. Отже за попом?

Волянський: Не знав я нічого, люди добрі, аж два місяці порадили мені в газети подати. Подав.... А тут за пару день отсего листа дістав від вашого пароха. Ось подивіть ся. (Дає листа Писанови).

1-ий робітник: Читайте, товаришу, на голос, щоб і ми чули.

Писан (читає): Високоповажаний пане Волянський.......

Волянський: Се мое назвиско.

Писан (читає далі): Повідомляю вас з прикрою новиною. Але моліть ся Богови, бо то все в його волі. 20-го січня мене покликали до місцевого шпиталю, до тяжко терплячої. То була ваша жінка Калина. Я її висповідав і на моїх руках вона віддала свою душу Богови. Відтак я відправив після її бажання десять служб божих, бо вона казала, що ви за се мені звернете. Отже, що до її душі, так усе гаразд, а тепер прошу прислати мені $50 за духовну обслугу, а $75 за шпиталь, що я мусів з своєї власної кишені видати. Майте надію в Бозі і зараз гроші мені пришліть, бо инакше буду змушений стягти їх через адвоката.

Ваш духовний пастир
о. Пирка.

Волянський (плаче): От ва усе мое добро так мені віддячила і ще й згинула межи чужими людьми.

Писан: Чекайте, чоловіче! Не плачте, може воно так не є зле.

Волянський: Ох, гіршого вже не може бути!

Писан: А чи не маєте ви попри себе часом фотографії вашої жінки?

Волянський: Ні. Але ось тут її вобраз у газеті на пошукаю. (Витягає зза пазухи і подає Писанови газету. Усі три намагають ся враз подивитись).

1-ий робітник: Таж се вона!

2-ий робітник: Таж се вона!

Волянський: Бідна моя головонька.

Писан: Пане Волянський! А слухайте що ми вам скажемо.

Волянський: А що?

Писан: Та ж ваша жінка жива живісінька.

Волянський: Не жартуйте!

Усі: Бігме правда!

Волянський: Як же воно? Деж вона?

Писан: Вас піп здурив. Ваша жінка у него за окоманку.

Волянський: Кажіть правду, блю... бо здурію!

1-ий робітник: Не потребуєте дуріти, вона в него.

Волянський: А лист? Невже мене слуга божий одурив?

Усі: Ха-ха-ха! Слуга божий! Ха-ха-ха!

Волянський (хапаеть ся руками за голову): Ратуйте! ратуйте! ратуйте! (Бєть ся головою об одвірок).

Усі: Заспокійтесь! що з вами? (Ведуть на середину склепу.)

Писан (дає Волянському з фляшки содової води): Випийте води та майте розум..... ще може вдасть ся направвити.

Волянський: Ой, Калино моя, Калинонько! Щож ти зі мнов зробила. Чи не пестив, чи не доглядав тебе як мати дитину, чи не працював ради тебе як той мула, а ти так віддячила.... (Не подану йому воду)

Писан (до робітників): Бачите, чи не вгадав я, що піп має крадену жінку.

1-ий робітник: Підла клерикальска гадина!

2-ий робітник: Як би мені таке піп вистроїв, він або я, а хтось з поможи нас не жив би!

Волянський: Ой, не кажіть так, прецінь, прецінь..... сьвячена особа... гріх..

Писан: Агі, на тебе! Так ти й після сего на попа боїш ся зле подумати!

Волянський: А може то вона так отця духовного попросила, аби мені написали, щоб я не пошукував її більше

Писан: Певно вона, але там і піп інтерес має.

1-ий робітник: Щей який! Такої кобіти другої не скоро знай[illegible].

Волянський: Отже... ви гадаєте, що отець Пирка і моя жінка?...

2-ий робітник: А чи піп з-дерева?

Писан: Жиють собі, як голубів пара. От тепер ми його маємо в руках.

Волянський: Щож ви мені порадите?

Писан: Завтра в рані підіть до попа, розваліть йому голову, а жінку заберіть, коли гадаєте, що з нею жите будете мати, а то дайте і їй кілька разів позауш.... А потім у церкві людям про все росповісте; а ми попа в газету. Так йому й доведемо кінця....

Волянський: А бігме так зро- Але він сьвичена особа?

Писан: Коли не посьвяченому вистроїв. Отже тут сьвятість на бік, а треба целібатника сфіксувати, щоб і другим не шкодив... Ви в мене будете ночувати.

Волянський: Та як ваша ласка.

Писан: А завтра підете до попа перед службою божою за свое вспоминатись... (До робітників) А ви, товариші скочте на баль та підробіть там де котрого......

1-ий робітник: Добре! Ходімо, Іване! Треба того целібатника позбутись.

(Далі буде.)

ПЛАЧ МАТЕРИ.

Ступаючи по дорозі,
Як на мое лихо,
Плаче мати коло хати
Слізоньками тихо.
Схилила ся мов та рута
Під косою стята......
Коло неї пестили ся
Маленькі песята.
Двое було. Чухманенькі.....
Лизали і руки...
А над нею, гень високо
Летять чорні круки.....
Летять круки, чути гуки
В далекому краю....
Там за сином жовнярином
Мати умліває....
— «Я плекала, сина дала,
Тепер сиротою....
Наттю, Лесю, і ти, Брисю,
Бавте ся зі мною».
Оттак мати журила ся,
Що син еї бе ся
Коло серця така туга...
Гадиною ве ся!
Тужить мати і син тужить;
Мати в хуртовині,
А син в шанцях закопаний
В далекій чужині.
Чи на тое мати в болю
Сина породжає,
Над колискою малою
Пісеньки співає,
Щоб потому, як виросте,
Царям його дати?
Скажіть мені, добрі люди,
Скажи, моя мати?
Не дай, нене, твого сина
На лиху годину:
За цісарську славу, нене,
Йде син в домовину.
Як не згине в лютім бою,
Так де за горою
Урве шрапнель ногу, руку,
Тоді за тобою
Ме питати: «Ненько моя!
Ратуй сиротину!
По що мене породил
У лиху годину».
Не дай сина царам нене!
Тримай го при собі
Нехай царі самі ввалять
'дин 'дного по лобі! !

* * *

Амінь! Амінь! глаголіте,
Хором заспівайте
І кайдани геть порвіте
Та всі уставайте!
Уставайте! пробуджуйтесь!
Підносіть повіки!
Хай пропадуть автократи
На вічнії віки!
Прокиньте ся, пролетарі,
Як оден муж встаньте!
Змийте плями кровавії,
Битись перестаньте!
Поднівіть ся: весна іде!
Ви молоді квіти,
А марнісько погинете
У прегарнім світі!
Як покрие день біленький
Ніч чорна, та пітьма,
Отоді я сяду нишком,
Так як тота відьма,
Що по ночі за трупами
Гроби розкидає
І писклятам навідженим
За жиром шукає.....
І я стану, як та відьма
Мерців пробуджати,
Стану тихо людське лихо
З серція виливати!
Я, не відьма! та цур йому!
Я вільний дух волі!
Розвій, вітре, мої думи
По широкім полі.........
Чи людина, що ділає
По ночах не сплючи
Може думков осягнути
Се лихо гадюче:
Пощо люди гірке лихо
Людям виправляють?
Пощо квіти молодії
У гріб заганяють?

* * *

Схаменіть ся проклятії!
Сонце уже сходить!
Озолотить світ дрімучий
І рай нам відслонить!

Малярешко.

ГРИЦЬКА КРУЧЕНОГО ЧУПЕР ПІШОВ НА ХВАЛУ БОЖУ.

А жеби того кума Танаська кольки акололи, жеби, він не дочекав сьвітов пасхов сьи розговіти, йик він обсмалив ми цілий чупер! І чого тотій потворі до церкви ходити? Прийде, та ни стане, йик Бог приказав та на вобрази сьи ни дивит, а зараз уже й хроле за плечима... Агі!.. Я му кау, жи у хаті спати, а церква жеби сьє молити. А він на тото жи, ми попа платимо, вістарчи же він за нас сьи молит, а хлоп яби тілом у первкі був.. Се правда..: Та я про мій чупер. Инц усі знаете же тиепер великий піст. Спровадили ми сьи вотца. Я роздав усім сьвічки. Стою й гадаю ци жеребна моя тота лиса, ци не. І кау собі, йик жеребка, так піп покадит просто мене.. А се чую, щось злопотит у мене на голові, а потім запекло. А я в крик. А той Танасько заснув та сьвічку схилив мені під чупер. Ґазди схопили не та з церкви головов у сніг. Отак пішов мій чупер на офіру Богови. Ая...

ЕМІҐРАНТКА.

Гей, за морем, на чужині
Чорніє сь могила, —
Ой, там лежить, спочиває
Молода дівчина.
А смереки над могилов
Вповідають зтиха,
Як то можна з закохана
Перейти на лихо.

Росла собі дівчиночка,
Як калина в гаю:
Кароока, білолиця,
Як квіточка в маю.
Вітер на ню не повіяв
Лихий зопівночі,
І ніколи не смутились
Любі, карі очі.
Дівочила, як і другі
Молоді дівчата,
Хлопці її поважали
Гей-би рідну мати.
І не оден жвавий хлопець
Впилив на ню очи,
А дівчині то байдуже, —
Нікого не хоче.
Трафляли ся добрі люди
Молодій дівчині, —
Вона з того сьміяла ся
Весело в хатчині.
Говорила стара мати:
—Зле ти робиш доню
Чим дальше вік, то хто зна,
Чи трафиш на долю? —
«Не так буде, як си хочеть
Вам, дорога мати!
Нащож мені молоденькій
Голову вязати?
Лїпше піду в світ за море
Долі пошукати.
Як мене тут хлопці любить,
Що є дівчат много, —
Там за морем я виберу
Козака любого:
З долярами, з перстенями,
Ще й до серця свого.
На що-ж мені, [illegible], [illegible]
По полю ходити,
По досвітках уставати,
Обіди варити.
Лїпше піду там за море
Де краї богаті,
Там не треба ні в поле йти,
Ні рано вставати;
Там жити му, як би пані,
В ліжку та перинах....
Коби й там як дісталась,
Булабим щаслива».
Прийшла весна веселая,
Трава зеленіє;
Лиш дівчина не весела:
В чужі краї мріє.
Вповідае стара мати:
—Доню моя мила!
Не їдь ніде, бо хто знае,
Що то за чужина?
Лїпше доню залиши ся,
Перестань думати;
Доля твоя не пропаде,
Сама вступить в хату.
Лїпше буде тобі дома
З милим газдувати,
Як їхати в світ далекий,
За щастем шукати.—
«Не хочу я тутки, мамо,
Нічого! нічого!.....
Тілько хочу пошукати
В світі щастя свого.
Поїду я в світ за море
Тай листок напишу,
Що я уже в Америці
Щасте лїпше виджу».
—Іди, доню! Бог з тобою,
Де но ся повернеш....
А не знайдеш щастя свого,
Знов до нас ся вернеш.—
Збираеть ся дівчиночка
В чужий край за море,
Чуесь дуже щасливою,
Не сподіесь горя.
Виїхала із подвіря
В сумную годину,
Заплакали отець-мати
Заріднов дитинов.
Людей повно улицями,
Як би на тревогу,
Всі жичуть їй жалібно
Щасливу дорогу.
—Не забувай за нас, доню,
Наказуе мати:
Не забувай з чужих країв
Листок написати.
Але вважай, доню люба,
Бо там чужі люди....
Вважай: коли, і з ким, й куди!..
Там мати не буде.....—
«Гай, гай мамо! не наша вже
Жура там за мною,
Бо я знаю, що я роблю
Та на чім я стою».
—Їдь здорова, доню мила!...—
Віз рушив в дорогу.
Розпрощались, гей на віки
Й розійшлись до дому.
Поїхла дівчинонька....
Минув тиждень-другий
А на третий побачила
Чужий край понурий.
Доїхала.—Та що з того?
Нікого не знае,
Ходить містом попід стіни,
Роботи шукае.
Ходить бідна, блукаючи,
Від шапи до [illegible]
В кождім кроку нагадуе,
Що казала мати.
«Добре мені моя мати
Дома вповідала,
А тепер я сама виджу,
Чогом си діждала.
Куда піду, де подінусь?
Все чужії люди!
Розплакалась дівчинонька:
«Щож зо мною буде?
Ніхто мене тут незнае,
Ніхто не зважае!...»
Бідне дівча ручки ломить,
Плаче та ридае....
Знайшла якось добрі люди,
Котрі горе знали;
Потішили дівча сумне,
Роботу їй дали.
Стала дівчина в роботу,
Працюе як може:
«Коби де що заробити
Допоможи, Боже!»
Вже і лїпше тепер стало,
Тай горе забула.
Пише листок до родини:
«Щастя-м роздобула.»
Дома, лист той як дістали,
Втіхи повна хата!
Що їх доня не забула
За маму, за тата.
Робить дівча рочок другий,
Грошей заробила:
«Де би хлопця знайти собі,
Ще лїпше бим жила».
Вже забула молодая
Журу свою—лихо
Та шукае за хлопцями
По між людей тихо.
Як зачала молоденька
За хлопцем шукати,
По весілях і хрестинах
Почала гуляти.
Й знайшла собі молодого
Хлопця до сподоби;
(Був хороший та веселий
Козацької вроди).
Зачінала його дівка.
Він на то чекае,
Коби яку одурити,
Котра гроші мае.
Дівча того не вгадуе,
Мірить чорні очи;
Дотулюесь, як ластівка,
Серденько дівоче.
Полюбились молоденькі,
Як ті пташки в полю,
Цілувались, обіймались,
Серцю дали волю.
Вже й робити молодая
Дівчина не хоче,
А тілько ся придивляе
Миленькому в очи,
За роботу й не згадуе,
Роботу лишила:
«Треба братись газдувати»,
Все говорить мила.
Порадилась миленького,
Лишила роботу...
Не скаеш ся, серце, колись
За свою охоту.
Кобиж серденько дівоче
Горе віщувало,
Так воно би За десяту
Границю втікало.
Колиж серце та не скаже,
Душа не віщуе,
А чуеся щасливою
Бо з [illegible] ночуе.
Почувала, а не знала
Серденько вгадати,
Що з кохання може колись
Плакати-ридати.
Поєднались тай газдують
Пару неділь вбое,
Аж дівчині дивне снить ся
Раз ночи одної.
Снить ся їй, що десь милий
Геть все забирае
І від свої миленької
У світ утікае.
Снить ся їй, що за ним гонять
Також дівчат много,
Кричать в голос: «Тремайте го
Злодія старого!
Таж він вкрадив не одну вже
Молоду дівчину
Звів з дівоцтва—а потому
Із сміхом покинув:»
От таке дівчині
Тоі ночи снилось,
Аж десь перед ранком
І сама збудилась.
Збудилась, думае:
«Що за сон я мала?
А як бим я його
Милому сказала?....
Іване! Іване!
Який я сон мала
І що я ся в снї
З тобов дочекала»
Так сказала, й обхопила
Дівчину тревога,
Що від її Іваночка
Не почула слова.
Кинула рукою.
За милим шукае:...
«Іване! Іване!»
З жалем промовляе.
Чи ти так нарочно?
Чи ти так жартуеш?....
Деж бо ти, Іване?....
На що не турбуеш?»
Шукала Івана
До самого рана;
Пропала надія,
Ручки заломила.
Заплакали карі очи,
Й серденько дівоче:
«Гей, Іване, Іваночку.!
Ночі мої, ночі!....
Лекше було-б мені в гробі
Молодій лежати,
Ніж мала б я з зводителем
У покоях спати!»
Ходить бідна, турбуеть ся,
Каїпае очима,
Бо от буде молоденька
Мама не дівчина.
А при сльозах нагадуе
Дитинство й дівоцтво,
Нагадуе стару маму
Мамине пророцтво.
Не слухала свої мами,
Що з плачем просила:
—Не їдь! не їдь! в чужі краї,
Доню моя, мила!—
Отак минув місяць, другий
Мила все нудьгуе,
Розгадуе будучину,
Бо от-от си чуе.
Незадовго,... — «Боже! Боже!

Щож маю робити,
Ані мужа, ані грошей,
Тяжко буде жити!»
Плинуть тижні за тижнями
Милій ся й не снило:
Між чужими, як сирота,
Дитину повила.
Ніхто її не жалуе...
(Щей сміють ся люде,
Що дитина маленькая
Ссе дівочі груди).
А дівчина долю клене,
Гірко світом нудить
На Івана нарікае,
Дитинку голубить:
«Лїпше булоб жидинята
Мені колисати,
Ніж мала-б я тебе, синку,
При грудьох тримати».
Ще і слаба, нездорова,
А мусить вставати,
Щоб не прийшлось обоїм їм
Разом загибати.
Закрутились сльози в очах,
Серце ся вриває,
На немовля подивить ся
З жалю умліває.
«Боже! Боже! кобим вздріла
Ще хоть раз Івана,
Може він ся не надїяв,
Що я буду мамов».
Гірко плаче молодая,
Жаль ваги не мае,
Бере дітя на рученьки
Роботи шукае.
Раз на добу обідае,
А на дві снїдае,
Ніхто її в такім смутку
Не знае, — не знае.
Ніхто на ню не зважае
Й маленьку дитину,
Коли щастя загубила
Молодов дівчинов.
Ходить з дитям улицями,
Всюда повертае:
Жидам ліжка застелюе,
Вікна обтирае.
Так ходила, як сирота,
Від ночи до ночи,
Чим раз її западались
Колись жаркі очи.
Чим день, чим ніч краса-сила
Її опускала;
От диви ся, щось наробив,
Гультаю Іване!
Ходить бідна, як не своя,
Плаче та ридае;
Ніхто її не порадить,
Люди ся цурають.
І до кого лише вступить
І зачне казати,
Ніхто її не приймае
З байструком до хати.
Цурають ся ся ,виганяють,
Як не самовиту;
Коло кого-ж бідна критка
Буде ся тулити?
«Мя покритков називають,
Байструком дитину!....
Що-ж зробимо ми тепера
Бідні? Сину! Сину!?»
Журила ся тай плакала
Як в день, так і в ночи
Та сплакала свою красу,
Свої карі очи.
З жалю того та розпуки
Аж захорувала,
Через любу дитиночку
Й милого Івана.
«Не видержу,—говорила
Самая до себе:
На когож тя лишу, сину,
І щож буде з тебе?
Чи такий меш, як твій тато,
Що любив гуляти,
Любив з дівчат вінок зняти,
Потім посьміятись.
Ніж мав бити таким бути,
Як твій та...то, сину,
Так лїпше би, щоб нас обох
Склали в домовину.»
Закрутились сльози в очах,
За серце стиснуло.....
«Чи вернеть ся ще хоч.... Ні!
Минулось! минуло!....»
Заплакала, промовила:
«Не жаль ми вмирати,
А що-ж буде з дитинов
Без мати, без тата?
Чії воно, як я помру,
Ссати буде груди?
Кого ж воно, як виросте,
Згадувати буде?»
Захоріла чим-раз більше,
На силах впадае,
Не видерже болю того,
На віки зигае.
Гей, засвітив місяць ясно
Темненької ночи, —
А на той час битись стало
Серденько дівоче.
Лежить, лежить та не чуе
Ні болю, ні горя,
Нічо її не обходить,
Що про ню говорять.
Поховали якось люди
Покритку—дівчину,
До закладу взяли її
Маленьку дитину.
Вмерло серце дівоче,
Що вміло кохати,
Лиш не вміло послухати
Слів рідної мами.
А Іван той як і перше;
Співае, гулае;
Зрадить одну, тоді другу
Бере підмовляе.

Гей за морем на чужині
Чорніесь могила
Ой, там лежить спочивае
Мамина дитина.
По могилі вітер віе,
Тай шумить лугами.
З вітром слова виринають:
«Не слухала мами...»
А смереки над могилов
Вповідають з тиха,
Як то можна з коханячка
Перейти на лихо....

Невідомий.

---o---

ГАДКИ МУДРЦІВ ПРО ЖІНОК

Гарні жінки для очий—рай, для душі — пекло, а для кишені—чистилище.

В нинішнім сьвіті нам право і сама чесна жінка здають ся непевними. І. А. Крилов.

Залицяне се гра, в'котрій всі плутають ся: хлопи стають горячими, а жінки встидливими, і кожде себе обдурує. Сей.

Жінки хоробрі тільки там, де треба губити свою честь. Ювенал.

Яким би хорошим не здавав ся, наречений дівчині, однак тиждень пізнійше після сватання напевно кожний чоловік в очах її видаеть ся приемнійшим від еї мужа. І. А. Крилов.

В усіх жінок, котрі падають, принаймні половина робить се під впливом алькоголю. Граф Л. Н. Толстой.

Зріст, — то ріка: жінки старають ся щоби після трийцять літного впливу (віку) вона потекла назад. А. Н. Майков.

Всі мущини присягають ся однаково. Шекспір.

Вірного на світі нема нічого, окромі жінки, коли вона негарна. А.А. Дяков.

Негарні жінки самі найчеснійші тому, що їх чесноті ніколи не грозить небезпека. Д.Д. Мінаев.

У жінок буває тільки одна манера: бути красавицями; але бути хорошою сто тисяч манір.

От що значить жінка: Вона не може бачити лиця, котре краще від її. М.Ю. Лермонтов.

Коли улюблений красунею, так в дурнях не зістанеш ся. Вольтер.

Ой, красо, красо! скільки через тебе робить ся негарного! Н.С. Лісков.

Увага: Добре булоб, щоби мудрі жінки написали кілька своїх уваг про чоловіків.

---o---

ПОПІВКА.

Встань, народе!
Пробуди ся,
На попиків
Не диви ся.
Попи хитрі
Та зрадливі,
Віки людей
Туманили.
Раем ваблють,
Пеклом страшуть,
По кишенях в вірних
Лазять.
Нарід віре,
Все приймае
Та на гнєбу
Не зважае.
Чужих жінок
Попи крали
І пекла ся
Не бояли.
Попи собі
Всі хитренькі,
Жиють в добрі
Полегеньки.
Піп не копа,
Ані косе,
Люд за него
Тягар носе.
А хлоп ходить,
Тяжко робить,
Тільки грошей
Не заробить.
Мусить тяжко
Працювати
Жінку-дітей
Годувати.
Ще й христини
Ізробити,
Тай попови
Заплатити.
Заплатити всі
Податки,
Панам дати
На видатки.
Попам, панам
Рай зробити, —
Самім в біді
Вік скінчити.
Гей, народе,
Пробуди ся,
Дурисьвітам
Не кори ся!

Мирон Турик.

РАДІСТЬ «КАДИЛЬНОГО МІСІОНА.»

Г-н, Па.

(Уривок з листа).

Дуже мене тішить, що навіть півець церковний з Г-н., Па. пренумерує собі «Кадило». Буду ся старав, щоб і тутешній отець духовний зробив теж саме. С. Т.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month; The KADYLO is the best medium to reach 200.000 Ukrainian in Canada and 500.0000 in the United States.
Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year.
Advertising rates on application.
Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична газета. Виходить 1-го і 15-го кождого місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік: в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25. Поодиноке число 5 центів.
Редактор П. Крат. Співредактор М. Буртняк.

"KADYLO"
BOX 64, TORONTO, ONT.

За переміну адреси платить ся 5 центів.

Направа Зла Сьміхом.

(Відповід т. Незрячому.)

Пишете, що Вас «дивує» і «злостить» відвага «Кадила», що береть ся критикувати лідерів У. С. Д.-П.; а кажете, що булоб красше, колиб «Кадило» лише попів чіпало.

Кажучи таке, Ви, т. Незрячий, показуєте, що цілковито не розумієте завдання нашої часописі.

Як бачите з заголовка, гаслом «Кадила» є направа людського зла сьміхом. Злу протележить правда. «Кадило» є слугою правди. І деб же була та правда, колиб «Кадило», приміром, попівське зло переслідувало, а зло межи соціялістами покривало?

Тодіб з «Кадила» став не борець за правду, а брехлива шмата, що ради того, щоб приподобати ся всіляким незрячим темнякам та демагогам продавалоб свої переконаня.

А метою «Кадила» є витворити в головах нашого народу вільну думку, вільну від омани, від забобонів, від фанатизму, вільну силою критичного розмиркованя.

Попи заступили народови сьвіт своїми харамаными, забобонами, фанатизмом— і «Кадило проводить з ними бій повною силою своєї амуниції.

Хоч «Кадилова» робота лежить в обшарах вільної думки, та повну можливість перемоги вільної думки воно баче в здійсненю соціялістих ідей. Отже «Кадило» дуже обходить і соціялістичний рух в нашім народі, як і взагалі в сьвіті.

Колись, коли У. С. Д. П. розвивалась нормально, «Кадило» боронило її всіма силами. Та тепер, та партія з соціялістичної перевелась через брак знаня на гурму фанатиків. Зло і неправда втаборились в рядах тих, що мають правду боронити. І «Кадило» не може спокійно тому приплескувати.

Як римський папа тримає в сьвіті череди «вірних» котрих доїть та з котрих маєтки собі на копичує в Римі. —

Як ті церковні вівці темні, та фанатичні, про просьвіту котрих ніхто не дбає.—

Так тепер і в У.С.Д.П. в К. У Вінніпегу зібралась тепер братія, що ні на соціялізмі, ані на соціялістичній практиці нічого не розуміють. «Партійна робота» тої братії складаєть ся тільки з того, щоб вічно витуманювати гроші на всілякі фонди, полишуючи членів в темрявах незнаня.

По цілій Канаді зорганізовано відділи, але Вінніпег не постарав ся тих людей просьвітити соціялізмом. В тих відділах така тьма, що власної конституції не знають, а що до соціялізму, так у них усе соціялізм, лиш не те, що в дійсности є соціялізмом. Коли в инших народів до соціялістичної партії пристають люди, так ті люди спершу пізнають що таке соціялізм, а тоді вже пристають до партії.

В У.С.Д.П. в К. цілковито инакше. Там напхалось кілька сот робітників без жадного знаня, а особливо без знаня соціялізму. І тим вролітичним анальфабетам дано право соціяліста, право члена Канадийської Соціял-демократії!!!

От і бачимо, як ті недолітки тим правом орудують.

Попович з своєю безголовою «бзикутивою» ломить на кожнім кроці конституцію, розгонить заслужених членів партії, а ті приплескують, раденькі з такої «партійної роботи».

Звичайно від Поповича та його камарілії—яко соціялістичних анальфабетів також, — ми більшого й не сподівались. Се бандити, що організують собі з У.С.Д.П. «дійну корову». В них жадних ідеалів, жадної посьвяти справі робітництва. Вони удають большевиків, щоб усувати брутальним робом тих людей, котрі на їхні бруди не згодять ся, котрі бачуть, що найголовнійшою роботою вУ.С.Д. П. є систематичне вичуване членів Соціялізму по відділах, вщеплене в них високих ідеалів гуманности, а не брутальности, як практикуєть ся тепер з Поповичевого прикладу.

Отже, т. Незрячий, з сих слів бачите, що правда в У. С. Д. П. потоптана, і ради вратованя правди, ради вратованя принципів соціялізму «Кадило» кадить і буде кадити перцюгою «папі» Поповичеви його «кардиналам» і всім тим «вівцям» його, зак, або згине в боротьбі з тьмою, або тьму поборе!

Ваш П. Крат.

УВАЖАЙТЕ! В ч 6-м «Кадила» починаємо друкувати монограму про звісного вам усім дівча під заголовком «Товариш Матвій Дякович.»

ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ «КАДИЛА», ЩО ДАЛИ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 1917 РОКУ.

Бажаючи знати, чи дійсно усі наші старі передплатники дістають «Кадило» ми просимо, щоб усі ті, що пренумерували собі «Кадило» тоді, як воно ще виходило у Винніпегу, чи Ванкувері, зараз повідомили нас почтовою карткою, що «Кадило» дістають. Від кого картки не дістанемо, тому спинемо висилати нашу часопись.

Ті, що запренумерували «Кадило» в р.р. 1917 чи 1918, від писаня карток увільнені.

Кадильна Консисторія.

—o—

Белліс Альта 28 січня 1918.

Кохана Редакціє!

Зайшов я до свого сусіди, і здибав одно число Вашої газети «Кадило». А то Вам говорю щиру правду, що як занюхав вашого «Кадила», так мене зараз примусило витягнути $1.00 і післати Вам на цілорічну передплату «Кадила» на рік 1918. Коло нас якось не дуже у попи вірують; так здаєть ся, що треба нам вюхати диму з Вашої «св. Кадильниці».

Ваш новонавернений
Пантелей Кошман.

«КАДИЛО» ЙОМУ «НЕ СПОСІБНЕ», ХОЧЕ «ВЕЛИКОГО СОННИКА».

Христи його, сьвяти його,—
Все свинею буде.
С. Руданський.

В канцелярії «Кадила» богато дива переховуєть ся, а отсе дістала вона ще й лист від одного недовірка, який о. Проколупій звелів оправити в рамці і подати в сім числі 5-ім «Кадила», яко зразок глибині мудрости, що ще переховуєть ся в нашім народі. Лист той ось:

Маказа 20 лютого, 1918,
Хвальна Редакціє.

Прошу перестати слати до мени часопись «Кадило», бо оно для мене не спосібни, а за тоєсли ласка то прошу мені прислати «Великий Сонник», що коштує 40 цнт.

Здоровлю з поважанем В. Б.

НЕБУВАЛЕ!

В Невюрку від довшого часу виходить федераційна часопись під назвою «Народ». Часопись ся друкована чисто інтернаціональною мовою, також поміщені суть мудрі думки чудотворного жидівського рабіна з Белза. Давнійше редактором сеї часописі був М. Січинький, а тепер мабуть редагує згадану часопись сьв. дух, трета особа божа; отже бачити і читати сю часопись поки що неможливо, позаяк она не що інше лише дух. В редакції «Народ» можна набути Арданівський солодкий як цукор мід як також небувалого смаку Швайцарський сир.

Предплата на рік пять разів не ротом хухнути. Агент.

ПРОСЬБА ДО о. ПРОКОЛУПІЯ ЗІ СЛАВНОЇ ПАРОХІЇ ПОРТ ВІЛІ! О ЗАВЕДЕНЕ ПОРЯДКУ.

о. Проколупію маю Вам
Свою кривду росповісти,
Але заким Вам всьо скажу
Прошу собі сісти.
В нашій церкві великий
Не порядок став ся,
Бо всьой комітет большевиків
Против Українців збунтував ся.
Славна піпа Купа
Всім тим коригує,
Що всіх Українців
Перед большевиками провокує.
Кажу Вам о. Проколупію
Що піпик, як мід:
На ярдань вийшов на лід
Та без кожуха;
А нім ся витверезив,
То відморозив вуха.
Піпа Купа богато має
Труду по ночи.
Може Ви би якого вікарого
Прислали до помочи.
Як не вікарого,
Так делегатів
Аби его мораль ширили
В кождій хаті.
Пришліть авдітора аби щось зробив
В тім недалі,
Щоби архихрунів лишив
При комітеті надалі.
Піпа Купа делікатна особа:
Варги як в ляльки,
Висе алькоголь і пиво
Хочби і з баньки.
А ніс як брусок,
Вівцьи впадає в очи
Через що не може дати собі ради
З парохіянницями, отче.
Чоло на цаль
І брехливий язик;
З бесіди его спізнаєте скоро,
Що знаня в него на пшик.
Піпа заложив «Боцян»,
Що дає виставліня:
Два рази на тиждень з музиками,
А що в алькоголю до коліна.
Стіф Табачню всі рахунки
В порядку тримає,
Піпови причастія, кадила
І табаки достарчає.
Цирулик Ковтун
Все до книжки втягає:
Кілько піпа алькоголю
Та табаки що дня заживає.
Піпа школу в Просьвіти відібрав
І дяк в ній учить,
А все такий тверезий,
Що з ніг ся валить.
Всі тростіси за нішо в сьвіті
Нехотят уступити,—
Бо якби лишили церкву,
Не булоби за що пити.
В неділю 24-го лютого
Відбувало ся віче,
Скінчилось на мордобитію
І більше на нічім.
Від рана аж до півночи
Було чути крики:
«Ти, злодію! ти піяку!»
Зак кровавили собі пики.
Сестри собі
Робили відправу
І одна на другу
Спихали неславу:
«Ти сяка-така,
Ксьонда на сповіди казали виразно,
Що натура вимагає,
Те не є соблазно.
Чи проспатись
А чи ся напити, —
Сеж натура вимагає
Бог мусить простити.»
А піпа їно ніс арабський натягає,
Сестрів серця Христового
До себе звабляє.
о. Проколупію я не брешу,
Се все щира правда
Як не прийдете иниї зробити справу
Буде пізно завтра.
о. Проколупію, як не прийдете
Так пишу по Буду.
Най сам подивить ся на ту свою
Проклиту облуду.
о. Проколупію як не можете приїхати,
Так пришліть свого пралата,
А буде Вам велика
Від Брами заплата.

Парохіян Вашого
покірного стада,
Ммм... Баран.

НА БОЖЕ ДО ОСТАТНЬОЇ СОРОЧКИ.

Піпа Таляр (до фармера на відпусті в Йорктоні): Треба давати усьо на піпа. Піпу Бог любе. Піпа попросила, а Бог усьо дає. Більше дала піпі, а Бог більше дав. Бог любе добра... добра... (нагадує слово), добра бе-бе-бе.

С. Ходак: Та бери останню сорочку, але щоб так було, як кажеш.

ТАКОЖ СПОСІБ.

— Де ви, кумо несете когута? — на продаж?

— Але де там! Несу до годинникара, щоби зрихтував! Десь перше все будив нас о 4-тій годині рано, а тепер як зазяв ся та піє аж о 6-ій годині.

ОСТАННЄ БАЖАНЄ.

Вона: За кілька хвилин умру! Чую, що вже гину!.. Памятай про жінку, що тебе так любила...

Він: Пожди стара. Наперед припний мені гудзик до блюзи, бо як-же піду на твій похорон.

НАЙМИТИ.

Краю милий, краю любий!
Деж воля здобута?
Деж та слава синів твоїх,
Що розбила пута?
Що здобули тую волю,
Царський трон розбили,
Пригнічений, трудящий люд
Весь від сну збудили?
Нема вже їх, віддячили,
За добрі події—
Тих велетнів, тих лицарів—
Й сказати не сьмію...
Наглумавшись, закували
У тяжкі кайдани...
От така то в нашім краї
Волечка кохана.
Схаменіть ся ж, бо край гине,
Гине наша воля,
Усім жити тяжко стало,
Усіх гірка доля!
Що не день то кров ріками
Безупинно льеться...
Німця в гості запрохали,
А Німець сьміеть ся.
Схаменіть ся, недолюдки, подиаіть ся:
Воля вже розпята
Увесь край вогнем палає,
Пішов брат на брата!...
Кати, звірі люті!
Що ви наробили,
Була воля й нема уже,
В крові утопили...
Продали край, а люд темний
Їм так сліпо вірить...,
Тим наймитам Вільгельмовим..
Нам вже не посилить....
Військо з фронту розбігло ся,
Годі воювати
Краще край свій любий, милий,
Свій край мордувати.
На заміну Ленін збіра
Червоних гвардійців,
Веде Абрам*) їх на Київ,
«А потім на Німців....»
Україно, вільна пташко,
Ненько моя мила,
Не лий сльози по тій волі,
Бо в нас є ще сила.
Встане народ український,
Захищати волю,
Піде дружно здобувати
Кращу тобі долю.
А ти, Абраме, нікчемний,
Ми тебе чекаєм
Й твоїх банду розбишаків
Щиро привитаєм.
Тільки сунь ся й не рад будеш,
Безсердешний кате!
Всі ви наймити німецькі...
О, будьте ж прокляті!

14 січня 1918 р.
А. Гіляковський.
З «Засіву» Харбін, Манджурія.

—o—

*) Криленко, головний комендант «большевиків».

(Продовжене.)

Лубенці є найполітичнійший нарід на цілий сьвіт. В приятельських відносинах вони кажуть один одному «ти». Коли ж чорний кіт незгоди перебіжить межи двойма приятелями, враз фамільярні відносини щезають. Обидва набундючують ся, як индики, стародавня козацька кров заграває в жилах, очі блищать і, тільки що перед хвилею бувші товариші, готові зглядити один одного з сьвіта. Більше того! В їхніх головах прокидають ся пляни підпалити свому «лютому ворогови» хату, вінищити цілий його рід! Татарсько-московська «цівілізація» навчила Лубенців тільки тому, що в випадку сварки згадувати вподовж маму свого ворога, але найгоричіший з них не буває в такій хвилі спеціяльно лубенської політики. Тільки що казали один одному «ти». Посварились, і тепер переходять на «ви». «Ваші мама»....

Лишились щирими Лубенцями і окоман з Рябо-Кобилою.

— Я вам обсмикаю вашу кобилячу голову так, що ваші рідні пси вас не пізнають! кричав окоман, порнваючись до Рябо-Кобили, котрого заступили огородник та коваль.

— Пустіть мене до «них»! Коли «вони» не розуміють товариської забави, там я «їм» виложу науку вічливости! дер ся до окомана з кулаками Рябо-Кобила. Гриць і управитель заступили окомана.

— Ану, ану, пане кобило! Ану брикніть хоч раз, то «їж-жеборошно» поплигаєте до дому без копит і без хвоста! бачучи себе захороненого, строїв ся на ворога окоман. Рябо-Кобила зачервонів, скочив в напримку окомана і повис на руках Пищи-Муха та коваля.

— Пустіть тепер мене! кричав зза плечий управителя окоман: Дайте я прохолоджу «їх» трохи!

— Сьвятителі-Угодники! вдарив ся о. Вессаріон руками об поли і, бачучи, що покоївка пійшла на двір з відром по воду, побіг помочи їй.

Професор Фішер, яко старий «бурш», запропонував покінчити справу чести поєдинком.

— Як можно?! скричав пан Мечислав: Таж вони не шляхтичі!

— Але ми унтер-офіцири!.... заапелював Рябо-Кобила.

— Ага, то в такім разі чудово! Я зараз роздобуду вам шабель, згодив ся пан Мечислав.

— Мені дайте добру шаблюку, щоб я міг ту піхотинську черепаху розрубати одним махом на два, квалки! кричав ефрейтор Рябо-Кобила.

— Я не понижу своєї чести філфебеля! Дайте мені карабін з багнетом і торбу часнику! Побачите, яку смачну шпіганину я зроблю з тої коняки для псів пані Скаржинської!

— Добре! тепер розведім їх в окремі кімнати і приготуймо до бою, сказав д. Фішер. Борців розвели. Гриць і управитель мали бути секундантами окоманови, а огородник і коваль Рябо-Кобилі. Фішер зголосив ся за доктора. Пан Мечислав клопотав ся що до зброї. Хоч були фест пяні, але подумали про наслідки поєдинку і згодились вбрати борців у сталеві козацькі кільчуги та лати. Вибрали також тяжкі польські мечі ще вояків князя Вишнівецького.

Ледво переставляючи ноги від тягару лат, увійшли «вороги» до великої бальової салі двірця. Меблі порозсували на боки.

— Подайте один одному руки, як вимагає лицарське право, сказав до дуелянтів Фішер.

Але українська кров не знає німецьких лицарських витребеньок: ворог є ворогом!

Засичали, злетівши в гору мечі, і грім загремів по палацу, блискавка посипалась на всі боки, як зійшлись ті два старих сікачі до купи, шукаючи голов противників. Управитель злякав ся. Вибіг до кухні і кричав на службу, аби несли воду, щоб розляти дуелянтів. А ті працювали, молотючи один одного тяжкими мечами. Їхні секунданти повибігали в страху з залі і зазирали через двері на лютий двобій.

— Я напою вас оцтом з вашого кобилячого масляку! харчав окоман, рубаючи по мечу, що підставляв йому Рябо-Кобила, боронючи собі голову. На гуркіт бою вбіг панський хортний песок і, бачучи непорядок, гавкнув і вняв ся зубами в ногу Рябо-Кобилі. Той посковзнув ся і гримнув на підлогу.

— Так йому! кричав куций окоман, наступаючи на довгого, як Голіят, ефрейтора: Тепер сповідайте свої гріхи! і рубнув з усієї сили мечем по лежачому. Але сталеве убрання боронило ефрейтора. Окоман поклав геть меч, щоб порозтібати лати на ворогу. Єфрейтор стис його руками і так качались по підлозі, а пес собі за ногою Рябо-Кобили.

— Лийте на них воду! крикнув управитель. Покоївки і хлопці стали обливати їх водою. Нарешті їх розчепили, а песика ледво відірвали від ноги Єфрейтора.

— Ох, я вмираю! зітхнув тяжко ефрейтор, лежучи на долівці, в той час як окомана розбирали його секунданти.

— Де о. Вессаріон? крикнув управитель: Рябо-Кобила вмирає! Де він? Кличте його сюди, хай висповідає...

— Я бачила, як вони понесли за Пріською відро до криниці, сказала одна дівчина.

— Ой, старий ласун! Тут християнин з душею прощає ся, а він десь дівкам відра носить. Ходім, приведімо стару собаку.

Усі вийшли на двір. Ніч тепла; але було чорно навкруги, як в комині.

— Давайте ліхтарі! комендерував управитель.

Принесли ліхтарі і пішли всі у яр до криниці, пішов за ними і Рябо-Кобила, котрий уже «роздумав» вмирати. Коло криниці не було нікого.

— Я знаю, де вони! сказав один парубок: Ідіть, пошукаємо їх на коровнику. Полізли на коровник, але там їх не було. Аж під ожередом очерету побачили о. Вессаріона з Пріською, котрі голубились, як Ярема з Оксаною.

— Бійте ся Бога! отче, що ви робите!... Тай християнин вмирає, а вам і під нігтем не свербить.

Отець Вессаріон взлостив ся;

— Чи маю я пильнувати ваші піяцькі душі, коли мене потребує ся голубиця!

— Та не турбуйте пан-отця, бо я не вмираю, вступив ся за о. Вессаріона Рябо-Кобила.

— Ні, я такого не попущу! Має зараз взяти шлюб з Пріською, кричав управитель.

— Шлюб! Шлюб! і схопивши за плечі черця і Пріську, попровадили їх назад до музею.

* * *

Тим часом вернімось до Булатцю, де груба попадя дусить ся у зільниці, а піп додержує чатів з хлопами в терпику господаря Сапляка.

Радісно блищали зіроньки в темно-синім небі, наче блискучі очі лубенських дівчат, не дбаючи про турботи людей на землі. Мало дбала про людську біду і велика Саплякова льоха. Її збудила метушня на подвірю її господаря і, не можучи більше заснути, доти підважувала рияком дверці карнику, доки їх не підважила і не вийшла на подвіре. Пройшла пару разів своїм рилом по нових грядках, здерла з плоту рядно, ростовкла горщик з барабольями і нарешті підійшла до зільниці в котрій сопіла попадя. Льоха почіхалась об зільницю, потім підклала рияк під один бік і стала її перевертати. В голові попаді блиснули гискри і сьвіт зчорнів! Її знайдено

і зразу «вони» зроблять їй кінець! Зільниця перевернулась і гримнула об землю. Попадя заверещала, а льоха, бачучи якісь ноги схопила їмость за панчоху і стала витягати з жукста. Крик гинучої попаді розліг ся по селу. Сусідні пси позбігались і вступили в бій з льохою, відтягаючи її за вуха і хвіст від їмости. Льоха теж і собі заверещала. Її крик почув свинський рід по карниках, і рожкотіне безрог затрубіло по селу. Прокинулись когути і стали піяти.

— Чоловіче! збудила Саплячиха Сапляка.

— Чого?

— Чи ти не чуєш, що на дворі діеть ся?

— Чую.

— Чого ж ти?

— Та певно попадю ті харцизяки кінчуть.

— Та які харцизяки? То пси з нашою льохою борють ся. А вона ж поросна. Вставай, гироде, ще пацят поскидає!

Озброївшись кочергами Сапляки вискочили на подвіре і як раз в час, бо пси були вже розпочали екзекуцію над льохою не на жарти.

Піп, котрий був став куняти, загорнувшись в кожух Ступи, теж прокинув ся і, чуючи галас, задзвонив від страху зубами, а його вояки, покидавши коли, уже готові були відступити по російському, «в повнім порядку».

— Та то пси з безрогами гризуть ся, сказав Ступа, прислухуючись до галасу.

— А бий їх! кричала Саплячиха. Заскавуліли пси. Сапляків собака видко став по побоці господарів, бо вже чути було як він гриз ся з котримсь Рудьком.

— Але я чув, що попадя кричала? питав ся піп. Полишили терпик і пішли до Саплякової хати. З зільниці визирали тільки ноги їмості в білих панчохах.

— Ой, ратуй мене о. Паладію! стогнала попадя.

Пробували витягнути їмость з жлукта. Але даремна річ! Плахіте попаді там десь так позакочувались, що неголи були її витягти ні до гори, ні здолини.

— Давайте сокиру! Кричав піп. Принесли сокиру.

— Розрубайте зільницю! кричав піп.

Але усі хлопи стояли, не кваплячись братись до роботи.

— Чого стоїте! Розрубуй, Ступо! лементував піп.

— Таж тепер великодня ніч, батюшко! обізвав ся Ступа.

— Я беру на себе сей гріх! Лиш ратуй попадю! просив батюшка.

Ніщо не помогло! Велич великодної ночі так тяжила над усім іством селян, що навіть сам духовний проводир не міг прихилити їх поломити стародавний звичай.

— Стрівайте, я покличу Жида, придумав Сапляк.

Жид мешкав через дорогу. Чуючи крики, він вийшов на ганок і дивив ся на рух, що був на подвірю Сапляка.

— Слухай, Мордку! Сказав Сапляк, іди визволи нашу попадю з зільниці, а за те я тобі слідуючого шабашу посьвічу сьвічки за дурно.

— Ну, я зараз, сказав Жидок.

Мордко росколов сокирою зільницю і нарешті видобули з неї попадю напівмертву і віднесли до Саплякової хати.

Треба було щось робити. Була друга година по півночи. Піп перебрав ся в селянське убране і враз з Ступою вийшли крадькома з села до міста, щоб покликати на поміч військо.

* * *

Уже секунданти поскидали з окомана зброю і запивали з ним побіду над Рябо-Кобилою, і окоман пояснював яким робом він збив свого ворога зніг, оголомшивши його страшним ударом, — як в дверях музея з'явилась весільна процесія з Гапкою і о. Вессаріоном попід пахи. Дівчина, хоч і була призвичаєна до панських рук, але відчула, що відграє головну ролю, трохи червоніла і соромилась. Отець Вессаріон певне уроїв собі на ту хвилю, що він архирей, що його ведуть так попід руки і гремів своїм погутнім басом: «Во ізбранних воеводі побідительная!»

— Що се за процесія? здивував ся окоман, ставши перед Гапкою і черцем.

— Весіле! весіре! кричали збиточники.

— Та хтож у вас молода, а хто молодий? питавсь окоман.

— Гапка з о. Вессаріоном!

— Стрівайте! стрівайте!... Чи ви бачили, щоб коли бугая вінчали? Хтів навернути до розуму паничів окоман.

— А що? спитавсь управитель.

— Таж о. Вессаріонови не вільно......

— Го-го! не вільно! Мусить злодюга обвінчатись! Ви не бороніть його, пане окомане! А вбирайте ризи та ставайте давати шлюб, виж бо при війську були дяком, казав управитель.

— Пому вінчати? Він не вартий скаженій собаці хвоста завязати, запротестував проти окомана Рябо-Кобила.

— Гей, косю! досить уже того, що вам хвостик обскуп...

— Годі! годі! не сваріть ся! Не псуйте весільного настрою! Закричали враз, як управитель, так і Гриць і Мечислав, бажаючи скорше приступити до акту вінчаня.

В одній з заль музею стояв стародавний вівтар уніяцької церкви ще зза тих часів, коли в Лубнях панували князі Вишневецькі. Вівтар заступав іконостас з фігурами, образами, царскою брамою і бічними дверцями. Століття минули від того часу, як те все було зроблене, але здавалось мов ще учера до тих образів молились ті давно померші князі і їхні піддані.

Коли весела гурма увалилась в сю напів залю, напів церкву, на п. Мечислава найшов дух давнини і він сказав:

— Панове! відбудьмо се вінчане як найурочистійше. Отець Вессаріон хай буде Скшетуський, Пріська — Гелена, пан управитель, — князь Ярема, решта офіцири, козаки і Татари.

Колиб пані Скаржинська за яких пів години повернула була з міста, то подумалаб, що її музей воскрес!

Гапка стояла в давній сукні княгині Грізнльди, о. Вессаріон у латах крилатих польських гусарів, окоман вбрав на себе ризи, котрі пошив собі колишній ігумен лубенського монастира з шовкового нічного салопу цариці Катерини II. Була то добра матерія, а дістав єї він тому ігуменови в дуже незвичайний спосіб. Коли цариця в 1771 році приїздила дивити Українські землі межи панів, так перебувала якийсь час і в лубенськім монастирі. Вона тоді вже не була жоната і як одної ночі було розхорувалась, то покликала до себе ігумена, щоб причастив. Тоді ще сьвітили на Україні каганцями. На лиху годину каганець згас і ігумен, забираючись від цариці, замість свого каптана вбрав царський салоп. З того потім пошив собі на память ризи. А славні були ті ризи ще й тим, що якраз на плечах було вигаптовано дві малпи, а над ними папугу. Коли баби дивились на тих незнаних їм сотворінь, так шепотіли одна до одної:

— Бачите, кумо, ото «св. Тройця».

Тож у такі славні ризи був вбраний окоман. Рябо-Кобила в козацькім строю полковника Леонтовича і Гриць у татарськім златі тримали над головами «молодих» вінці: ті самі, котрі зперед соток літ сполучили Ярему з Гризильдою.

— Пріська!... чи то пак, Гелено, чи хочеш ти його собі за мужа? спитавсь окоман молоду.

— Ні! втягла та.

— А чогож ти з ним сиділа під очеретом? крикнув управитель.

— Та вони мені воду помагали нести.

— А ви о. Вес.....

— Не Вессаріон, а Андрій, поправив пан Мечислав.

— Ти Андрію, хочеш її?

— Не можу..... відповів молодий.

— Як не можеш? скричав окоман.

— Мій черничий стан не дозволяє вступати в супружу звязь.

— То якоїж берези ви прийшли мені клопотати голову! вгніпавсь окоман.

— Та мене пані Скаржинська запросила посьвятити пасхи, оправдував ся о. Вессаріон.

(Дальше буде.)

З зільника У. С. Д. П.

ПАПУГА ПАПУГОЮ.

В полудневих країнах є птахи, що звуть ся папуґами. Їх пани тримають в клітках в сті... краю. Сї папуги мають ту прикмету, що похоплюють людські слова і мелють їх тоді, коли їм вони на язик вилі... звичайно, нерозуміючи, що власне лепечуть.

Має таку папугу і т. М. Попович, що зветь ся на християнське намено Петро Ковалишин з Гамільтону. Се сотворіне навіть не ціла папуга, а лише має папужачий мізок, а знадвору близше подібна до малпи. Воно пробує малпувати таких сьвітових мужів соціялізму як т. Ів. Гнида з Монтреалу, а говорить тільке те, що вчує від т. М. Поповича. Приміром, сеї весни та папуга меле ось що:

«Плеханов та Брешковська хруні, зрадники соціялізму, буржуази».

Або й таке:

«Коли большевики впадуть в Росії, так се буде вина торонтоньских меньшевиків».

Або:

«Кр... кр... кр... Робітниче Слово та Кадило буржуазні часописі... кр... кр... кр...».

БІДНИЙ ТОЙ ПОПОВИЧ.

Заїв ся з'їсти Карта, а зубів, чи то пак, розуму бракне. Мусить в Москаля Йолупова позичати. А той як накрутить своїх кацапських большевицьких премудрощів, так чисто як той сон Навуходоносора, що й сам не знав, що йому снилось.

ДОДАТОК ДО СПРАВОЗДАНЯ «БЗИКУТИВИ».

Переглядаючи справоздане Е. К. я завважив, що там не подано, кільки коштувала прогулька его ексцеленції т. М. Поповича до Штец. І члени мовчать, чисто як ті рабодухі селяни з «Бурлаки».

Отче Проколупію кадіть!

Член У. С. Д. П.
Летбридж, Альта.

Відповідь. Чомуж се все я маю робити? На мене не складайтесь. Преціжь кожний має з-вас чим покадити.

о. Проколупій.

ОПІНІЯ СТАРОГО ЧЛЕНА ЩО ДО РОЗВЯЗАНЯ ВІДДІЛУ В ТОРОНТО.

(З листа до брата).

Брате!

Зелені червоних викинули.

С.

ТОВ. КОРЧАК МАЄ ГОЛОС, АБО ЧЕСНЕ ПОБОРЮВАНЄ ПРОТИВНИКА.

(З бесїди в Гамільтон 24-го Марця.)

Корчак:

Товариші й товаришки! Правда що Крат перший заснував нашу партію, але тепер він пса вартий, бо ви гуд, биз него си обійде. А в тотій корпоратні у шторі лише самі вобрази з сьвятими та карти отакі стоси і також пиво продає ся. Я на власні очі бачив. Крат у свої школі казав що Карло Маркс був буржуй, а що Бебель з робітників, але потім теж став буржуазом. А за помешкане тої школи плате пресбитирани і Крат добирає дві пенсії водну від школи, а водну від пресбитиранів. А тоті не знають, що він хлопців у соціялізм вчить і плате. А коби знали, так давноб нагнали. І що й на большевиків Крат кричить, я ми не. Хай жиють большевики! Долів Крата! Долів Торонто!

Хтось: Товаришу Корчаку! а хто був першим орґанізатором?

Корчак: Я

Сліпченко (З Саскатуну): В справі формальній! Хоч мені на тім тепер не стоїть, але першим орґанізатором був я!

Корчак: Ні, я!

Сліпченко (з Саскатуну): Хто, — ти? Хіба ти уважаєш те за «орґанізаторство», що уже від 15 років волочиш ся по Канаді з міста до міста та нічого не робиш, а тільки граєш в карти та пєш. Як таке орґанізаторство, так шюр ти перший.

КАЖУТЬ, ЩО НА ЗЛОДІЮ ШАПКА ГОРИТЬ.

(На дебатах в Гамільтоні)

Крат: Поповичева банда з Виннїпеґу шляковито не дбає про віддїли, аби дати їм соціялістичне знане та звичаїв. А через се по декотрих віддїлах творять ся страшні річі. Примірои у О—і на засіданях віддїлу пють горівку, грають в карти і пестять товаришок на колінах. Ті що найбільше попирають папу Поповича спроневірили партийні фонди*); їдин зза любки, чужої жінки, (теж Поповичів слупок) відсидів ось пару тижнїв в Івановій хаті. Нарешті є віддїли члени котрих гандлюють горівкою....

Товаришка К——е: (нервово перебиває): Се справа приватна!

Запит. Що се таке і до чого, що Попович стягає до Винніпеґу сьвідомих членів з сходу та заходу? От т. Мойсюка з Ферни, т. Дмедюка з Гамільтону? А хтож межи нами лишить ся? Провінціонал.

Відповідь. Попович хоче зробити з У. С. Д. П. собі і свому потомству добру дійну корову, от як Ардан та иньші поробили собі в Штейтах.

А для того конче треба мати камарілію. Себто забрати свідомійших до жолуба, аби мовчали. Ая....

КОМУ ЩЕ КОЛІСНИК ОБІЦЯВ ПОСАДУ.

Отче Проколупію! ви старий вінепеговець, скажіть мені що до фабрики автомобілів та байсиків, що має т. В. Н. Колісник у Вінніпеґу. Бо він як був тут на сході так у кожнім віддїлї обіцяв свідомійшим членам дати в себе в фабриції роботу. Отже, коли він годен дати мені яку роботу, так я напишу дописи проти Стефаніцького та Крата до «Робітника», а потім поїду до Вінніпеґу.

Відповідь. Почекайте до червня, зак у Виннїпеґу пічнуть їздити на колесах. Тоді т. Колісник знов пічне латати байсики.

о. Проколупій.

ЧОМУ НЕМА КАЛЕНДАРА?

— Що чувати з календаром «Робочого Народа»?

— Товаришу! чи ви хочете, щоб вас з У. С. Д. П. викинули?

— Але ж ось за пару часу пічнуть люди уже на 1819 рік календарі випускати!....

— Попович, видно, не хоче ще хорувати. Чи ж не читали Ви в «Роб. Народі», що Попович зараз по укінченю календара має заслабнути і виїхати на курацію? То-ж майте терпеливість і не наперайте на видане календара, бо й Поповичови здоровля миле.

*) коли треба буде, або на їхне власне жадане, подамо їхні імена і адреси.

ВІДДАЙТЕ ВАШІ ГОЛОСИ І ВПЛИВ НА БОРИСКА НА СЕКРЕТАРА—ПЕРЕВОДЧИКА У. Ф. С. П.

Дорогі Товариші!

Зробіть раз добре діло! Виберіть т. Бориска, менеджера буржуазної «Н. В»., на секретара—переводчика У. Ф. С. П. і най він не потребує на команди попа Ардана брехати проти власних переконань, що «Н. В». соціялістична часопись. Дайте йому можливість заробляти кусень хліба, як соціялістови личить. Карло Маркс.

МАЄ ПРОТЕКЦІЮ.

Бориско так відважно скидаєть ся з большевика, коли треба оборонити «Н. В». і каже, що «Німець покаже», бо знає, що большевики з Вінніпеґу «свого» не зачеплють.

ПІСЛЯ ПОГОДИ.

В Стейтах сьніг топить ся, а з ним і большевики мякнуть, а у Вінніпеґу ще вони тверді, бо там ще мороз.

В рєдактора «Робітника» т. Крука і комунізм—соціялізм.

Нова прикмета

Розумієть ся, як Крук на соціялізмі.

Чому ти не жениш ся, парубче?

Тому, що богато наслухав ся про чужі жінки.

Dr. L. J. Breslin

Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 DUNDAS St. бувший (близько
67 St. Patrick St. Beverly St.) Toronto.
Phone: College 1071.

«ТИМ ЧАСОМ.... ГИ-ГИ-ГИ!»

Хуліґани ми з вами, товаришу, чорносотинці, праві...

Ми думали собі, що ми чесні революціонери, культурні соціялісти, напр. соціялісти-федералісти і таке инше,—ку-ди! Хіба поспієм за тим навіженим Ленїним.

Ми ще тільки теоретизуємо, та обмірковуємо, та радимо ся, як-би то не скривдити меншостей,—а меншостей тих маємо на всі боки: і поляки, і кацапи, і евреї, і пани...— а він, собі нівроку, распретоваріщ Ленін, не довго гадаючи, вліз до салону славнозвісного Пирогова у Вишеньці повідчиняв всі шафи, всі бюра, витаскав бібліографічні раритети, обдер тонкий папір для накриття гравюр, закрутив цигарку, прижмурив ліве око, цвиркнув на тафльовану підлогу тай кричить на цілу Вишеньку:

—Што ето за центральна такая рада, добро її матері! Геть ету самую центральную раду, ежелі вона йдьот навпротів нас, т. е., как би сказать навпротів панського.

Маруся, покоївка в одних моїх знайомих, наслухавшись ленінського «альтер'еґа», прийшла з відпустки філософ-філософом:

— І зачем нам етії хвабрики, і еті самії залезні дороги, —для нас, для пролітарійов ето ізлішнов, і города нам ні нужні, і города нам ві нужні, і торговля всякая, которая што для буржуйов: хіба—разі ми не можем у сіле обойтітца без пахнючого мила або й зовсем без мила? водою помил та й будіть з тібе.

Та що Маруся! Волосне земство пише приказ до сельського комітету.

— Преписиваю взять под своїо веденія помещіцкоє імучество, т. е. не пускать нічого к вивозу і розпоряжать ся по своєму попеченію.

І розпоряжають ся по своєму попеченію, як хотять. Переорюють лани, де стоїть одинадцятипольна система, трощать культурну посадку, варять борщ з племінної скотини, при нагоді крадуть, як хто може і хто що може. Нічого не зробите: революція.

Ні, вибачайте, не революція і навіть не анархія, а жакерія.

— Дядьки, що ви робите, бійте ся Бога!

То-ж то все ваше, громадське, народне, ось тільки закон від Центральної Ради вийде.... Нащо ж ви руйнуєте власне добро?! Схаменіть ся!

— Е, де вже той закон!

Хиба видано, щоб такий закон коли вийшов. А зараз... тим часом... ги-ги! Не вірять, що можливо на світі мати закон про скасовання власности!

Ну, а моя ж земля?

— Теж не ваша буде.

— Ого! Добра комерція. Щоб моє та не моє було. Нутих.

До одної цукроварні приїхав на охорону начальник міліції з пятьома донцями. Приїхав удосвіта. Тільки лиш заплющив очі після тяжкой осінньої дороги верхом, чує—гомін.

Виходить на подвіря.

Повно тіток.

— А чого ви, тіточки?

— Та й чого так? Може до мене діло або до заводу?

— Та й не до вас і не до заводу.

— А чого-ж?

Круть-верть, ні в сих, ні в тих.

Нарешті одна пренаївнішим способом каже:.

— Та ми оце прийшли сахар розбирати, але коли ви приїхали, то ми піідем собі до дому.

Від великого до смішного; від трагизму, до комізму...

— Ну, а що ж далі буде, люде добрі, га?

— Або ми знаємо.

— Ну, а як німець нас забере, прощай тоді і земля і воля, га!

— А то-ж,—спокійнесенько відповідають.

— Та й вам про те нічого не болить?

— А нам чого має боліти? Як були сьмо мужиками та[к] будемо, а тим часом [illegible]

Хай же живе, товариш[і] Ленін! Хай живе Бронштейн! Хай живе німець!

Хай живе «тим часом ги-ги-ги»!

«ЗАСІВ» № 2 1918 р.
Харбін, Манджурія.

БОЛЬШЕВИКАМ.

Що робите, сліпі ви демагоги?
Що з вашою політикою сталось?
Де послід ваш, політики убогі?
А з мрії мира що у вас зісталось?....
Де єдність в вас, братерство і свобода?...
Де мрії ті, за що колись, ви бились?
Все згинуло!..... Все знищила незгода!...
Ви сліпо йшли..... й на зраді не спинились.....
Прокиньтесь ви, в політиці каліки!
Гляньте на шлях, котрий ви трахтували,
На вкрай змордований народ великий,
Котрого «миром» пруським закували.....

Данилевич.

ІДЕАЛ «ДЖЕКА».

Гей, як би капіталістом
Я став, пане-брате, —
У горівці, вині, пиві
Став би ся купати.

Обложив ся б я фляшками,
Ліг між бочілками;
А печені куропатви
В рот летілиб сами.

ПРОМОВА СТЕЙТСЬКОГО БОЛЬШЕВИКА.

Товариші, товаришки і гемайні!

На сьвіті є богато клас: гімназіяльні, семинарські, [illegible]ділові, деківські. Але найліпша клиса — большевики: нічого не робити, а їсти — хоч розперізуй ся. Коли на сьвіті будуть всі большевики, тоді не буде богато господинь, а на ціле село буде одна господиня. Серед села буде стояти один грубезний та величезний котел, в якім та господиня буде варити їсти. До сего кітла всі будуть гурмою приходити їсти, як до корита. Прийшов, наїв ся і... пішов. Прийшов, наїв ся і пішов і т. д. Вилежав ся, аболіли боки, пішов знову до кітла і т. д.

Коли на сьвіті будуть всі большевики, тоді не буде богато вітряків до меленя збіжа [illegible] кри... и махати и махати, молоти й молоти і т. д.

Інтернаціонал — се значить, обись пулькав як індик, аби у тебе живіт був повний.

ГАВРИЛО І КАДИЛО.

(На стріті в Торонто)

Гаврило: Слава Сусу.

Кадило: Слава на віки.

Гаврило: Гаразд, що стрітив тебе. Давно хотів поговорити з тобою, хлопче, та нагоди не було. Розкажи-ж з якої ти фамелії, чи з хлопської, чи з панської, куди ти лазив, що чув та бачив? Я післав твому татови на ладан і виджу, що не дармо, — бо вмієш кадити до порядку.

Кадило: Розкажу: Я походжу з робітничої фамелії. Років мені буде зо пять. Дядьки мого тата ще й до нині жиють. Один називає ся Василь Головацкий, він був трохи «мішігіне» в голові, відтак пристав до кружка фанатиків Ройзолітів, що пророкують «страшний суд». Він пророкував, що конець сьвіта мав прийти в 1915 р., або сего року в місцю лютім. Вже по сім пізнаєте, що в него за розум тай у тих, що з ними одинко думають. Другим моїм дядьком був Стечишин; мабуть хтось з їх фамелії був стік ся. Сей також був соціялістом, а відтак висповідав ся в езуїти в Едмонтоні, подротував собі шлюб у тогож езуїта і так півголовком зїстав по нинішний день. Його брат вчить ся на гадукати, але також в голові має богато добра. Недавно скритикував Будкову корпорацію ні нащо, валив католицький автократизм вздовж і поперек, а тепер, коли господарі з Толстой запитали, що їм робити, чи записувати церкву Будці, чи ні, він — Стечишин — справляє їх до пащи з зажаленями, хоче, бачите, аби люди скаржили дідька перед антихристом. Кажіть, чи є в сего адвоката розум? А може... звичайно адвокат... може сподіє ся куку в руку від лазуїтів, бо що его там обходить фармерська шкіра!—

У Вінніпегу є рідний брат мого тата, але военні обставини так закрутили йому мізок, що дістав горячку: Йому снить ся, що він ніби десь у Росії, що України десь ніби нема, ніби є, що на Україні нема відповідних людий на губерманів, але що лише Москалі тай Жиди розумні голови. Що Грушевський та Винниченко то буржуї — от таке плете всіляко — звичайно хорий чоловік на горячку. Закликали доктора, а то ще стало гірше — і доктор — здасть ся — заразив ся — бо і его вже від кільканедїль беруть сподми привиджують ся йому дідьки і він плете теревени про не обняті річи. Ми з татом не могли витримати межи варіятами і забрали ся до Торонто. Тут проживаемо в домі нашого вуйка Т. Ерес. Мої тато були недавно здохли, але я їм закладив попід ніс і закричав до уха, що люди попринослли на парастаси і на сорокусти, тай они зараз воскресли і відтогди вже не здихають. Вони, бачите духовна вособа і пасує їм бути ксьондзом! Побожність пробиває ся з їх фізіономії, а в цирмоніях дуже любують ся. Мене заставляють нічо лиш кадити, найбільше робітникам, ксьондзам, сьострам, і всім людям хрещеним і не хрещеним. В Америці служить у Робітника невеличка собачка-Брисько. Воно залізе під ноги Робітникови та скавулить, та гавкає на Сонце, на Місяць і на людей чи його хто слухає, чи ні, то оно гавкає. А їсти Вам нічого не буде, лиш, вибачайте паскудство. Гребе лабами в старих паперах ще перед християнських і не найде, що який пророк, або учитель стародавних віків пішов задля себе, то він каже, що то для него і давай того споживати ще й другим під ніс тицькає, говорить, того перли, такі що їдять, а є такі що лиш покушає тай й плюне в є такі що розуміють ся на поживі і зі з старинних складів вибирають правдиві перли бриланти і другі дорогоцінности. Але що собачні з дорогоцінностий, хиба він уміє або потребує користувати ся ними? Він аби кинаки нанхав. Мої тато дуже сьмішні. Они люблять дражнити ся з псами. Кажуть мені раз: Кадило! а я кажу Гаі — А йди но, небоже, до Америки до Бриська, набери в кадильницю грані, але звдалу не навай, ладан шаруй для добрих людий, а насип на грань перцю, перниці, чемериці, хрін— повдеру і заправ чісником і закади йому попід ніс, лиш варуй ся аби не вкусив — що він ме казати. Кажу вам, Гавриле, як я се зробив, як не зачне скавулити, як не йме брехати; землю дре під собою. Аж мені жаль стало, бо й собака, як якись казав, має якусь душу.

Гаврило: Брисько душу ма? Деж ти чував, щоб в пса душа була.

Кадило: То вибачайте, я ще молодий міг ся помилити.

Нераз пішле мене тата до монастира між ксьондзи та сьостри, а я малий стану собі під дверима та лише дивлю ся скріз дірку, що они там виробляють; тоді давай їм кадити перцюгою; то они зараз так чихають, як коти, а такі на мене сердиті так гарчуть, як Брисько. У Вінніпегу є старий газда називає ся «Український Хрунь». Він вам готовий всім служити. Наслужив ся він всім партіям і всілякій вірі. Немає він ясного становища в нічому і як звичайно хрунь усім підхліблює ся.

В одній гавзі набють йому пику, він біжить до другого, відтак вертає назад, туда де перше били, поцілує господаря в руку і знов рич. Я мушу то сфіксувати!

Гаврило: Добре, хлопче! на тобі ще на ладан та справуйся, щоб в нас було все гаразд.

Міхонош.

САСКАТУНЦЯМ НЕ ПОДОБАЄТЬ СЯ, ЩО ЇХНІЙ «ДЕЛЕҐАТ» ЗАДАЄТЬ СЯ.

Отче Проколупію! повідомляю вас, що Г. Сліпченко їздив до Отави, як «делеґат» від Свистуна та адуката Стечишина з Саскатуну, Саскачиван, щоб подивити ся які ґудзікі отавська ґвардія носить. На справозданю з тої подорожи не мож було наслухати ся!.. Се щось подібне, як бабуня з Зарваниці з відпусту вернула. Одиак не занадто его радує, що на гніздо соціялістів натрафив у Вінніпегу. Каже, що там вже й попи до тої «банди» вписують ся, а він тої «наволочі» найгірше не любить. Та притім Ваше імя згадав, о. Проколупію, не занято шляхитно. І каже п. Сліпченко, що він котись належав до тих «бандитів» та працював разом з ними. Одиак йму нічого в того не прийшло, хіба те, що набрав ся ревматизму; та як би не був пристав до консервативної партії, так був би з палками ходив. Та по консервативній купелі дістав посаду в збіжевій компанії, як Віргліх Кадет-фельдфебель. Може ви, о. Проколупію постарали би ся о патент для нещасливого каліки, бо інакше буде на Вас до смерти рикав.

С—, парафіян.

P. S.

Я забув сказати, що Сліпченко та «адвокат» і решта тої ходачкової аристократії ходять до гр. католицької сінагоги, бо аж тепер переконали ся..... вк.

Відповідь: Коли Саскатунці Сліпченкові делегацького мандату не давали, так це потребують його й своїм делеґатом величати. А то з ним може статись, як з тією жабою, що хтіла надутись така велика, як віл... Тай тріслa.

Що до зневажаня мого імя у сьвятім письмі стоїть, що собаці вільно гавкати на сонце.

Зацікавило мене найдужче те, що п. Сліпченко, каже, що він набрав ся ревматизму з соціялізму. Се трошки не так. Соціялізм береть ся голови, а в ноги та ще в особі ревматизму він не лїзе. Також соціялізм не береть ся до таких голов, що мають стільки розуму, як і пяти.

Але ревматизм найлекше чіпляєть ся ніг головно таких людей, що були хорі на «потайні» хороби, тощо.

Не нарікайте, що Сліпченко з «адвокатом» ходить до гр. католицької сінагоги, прецінь як Михайло каже в «Бурлаці»: «Кожний знай своє стійло».

о. Проколупій.

ПРАЦЬОВНИКАМ.

Як-би мудріші ми були,
Та більше ми любили брата,
Не бились і не пили,
А в єдности собі жили,
Так не били ся-б ми ката.
А то дивіть ся ви, самі!
Як вівці розбрели ся в полі:
Де-хто обробляє лани,
А решта всі пішли в найми,
І всі ми стогнемо в неволі...
І діти наші, хоч малі,
А мусят теж вже працювати...
(Так учать зваленьку воли,
Ми плуг тягнути по ріллї).....
Дітей три в школу посилати.
Царі, пани далеко там......
Вони і думки не тримають,
Що все належить тільки нам,
Пригнобленим працьовникам,
Вони карбованці згрібають.

Данилевич.

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ В ГАМІЛЬТОН

МАЄ МІЖ ИНШИМИ НА СКЛАДІ СЛІДУЮЧІ КНИЖКИ:

Американський робітник сценічна картина в трох відслонах. — Ціна 10 цнт.
Байки небесниї. — Ціна 10 цнт.
Біблія Капіталісти. — Ціна 10 цнт.
Боротьба о сонце — Ціна 3 цнт.
Важнійші права Канади. — Ціна 35 цнт.
В неділю рано зїле копала — Незвичайно гарна повість Ольги Кобилянської. — Ціна 75 цнт.
Букварь (укр.) часть І. — Ціна 25 цнт.
В часи війни. Хроніка з житя засланція на Сибірі в часи війни. — Ціна 40 цнт.
В неволі темноти, комедія. — Ціна 25 цнт.
Важне питаня. — Ціна 5 цнт.
Весела Читанка. — Ціна 15 цнт.
Великий Сонник. — Ціна 40 цнт.
Ветеринар або як лічити і плекати домашні звірята 60 ц.
Видіне Паломника в Эрусалимі — Ціна 20 цнт.
Вічний жид. — Ціна 10 цнт.
Віра і громадські справи. — Ціна 5 цнт.
Відокремлене Галичини. — Ціна 12 цнт.
Гайдамаки. Співаник. — Ціна 25 цнт.
Галицькі анекдоти. — Ціна 10 цнт.
Галицькі погроми. — Ціна 10 цнт.
Гостинець в Канади. — Ціна 10 цнт.
Гори трупів і море крови та сліз. — Ціна 5 цнт.
Граматика укр. мови. — Ціна 40 цнт.
Ґеновефа. — Ціна 30 цнт.
Де любов там і бог. — Ціна 15 цнт.
Девіть братів і десята сестра Галя. — Ціна 20 цнт.
Дівоцька справа. — Ціна 25 цнт.
Домашна Кухня. — Ціна 75 цнт.
Дорога до свідомости. — Ціна 10 цнт.
Добробит. — Ціна 10 цнт.
Два брати, з байок Братів Ґріммів. — Ціна 15 цнт.
Жителі Марса. — Ціна 10 цнт.
Житя і наука грецького фільософа Сократа.—Ціна 25 ц.
Житя і соціяльне питання. — Ціна 10 цнт.
Живая досвіди. — Ціна 5 цнт.
Земля і Чоловік. Б. Лойко. — Ціна 15 цнт.
Золото і нужда в Америці — Ціна 5 цнт.
Збірка байок. — Ціна 25 цнт.
З терения европейської війни. — Ціна 50 цнт
Збірка повістей. — Ціна 10 цнт.
Іван Франко. — Ціна 10 цнт.
Іван Дурак і инші оповідання. — Ціна 25 цнт.
Історія церкви. — Ціна 25 цнт.
Історія о сїм мудрцях. — Ціна 25 цнт.
Історія про Луця Залмайна. — Ціна 30 цнт.
Історія о терпеливій Олені. — Ціна 20 цнт.
Історія про малого Пильнїка. — Ціна 20 цнт.
Іван Гус. — Ціна 1.50 цнт.
Історія Червоного Прапора. — Ціна 10 цнт.
Іщо свят комедія в 1 дії. — Ціна 10 цнт.
Кайдашева Сїмя. — Ціна 60 цнт.
Кармелюк і Невільничка. — Ціна 20 цнт.
Книжочка рахункова. — Дуже практична книжочка до обчислювання всяких рахунків; вона э пожиточна так для бизнесменів як і для робітників. З додатком декких пївних відомостей. — Ціна 30 цнт.
Кльод ге. Оповіданя — Ціна 20 цнт.
Кляса проти класи. — Ціна 5 цнт.
Князь і жебрак. — Ціна 50 цнт.
Кому потрібна війна? — Ціна 10 цнт
Короткий огляд пресвитерської церкви. — Ціна 5 цнт
Конець Тітаніка. — Ціна 40 цнт
Козацька пімста. — Ціна 40 цнт.
Конець сьвіта. — Ціна 10 цнт.
Казки братів Ґрімів. — Ціна 25 цнт.
Казки про Циганів. — Ціна 10 цнт.
Канадийські оповідання. — Ціна 15 цнт.
Листи Штіфа Табачнюка. — Ціна 15 цнт.
Лис Микита. З німецького переробив Іван Франко (23 ілюстраций). — Ціна 50—40 цнт.
Лубенський Монастир. — Ціна 10 цнт.
Маруся і инші оповідання. — Ціна 50 цнт.
Народна Політика. — Ціна 50 цнт.
Начерк Стилїстики і т. д. — Ціна 40 цнт.
Наш Прометей. — Ціна 10 цнт.
Нещасне Кохання. — Ціна 15 цнт.
О двенайцяти таблицях. — Ціна 25 цнт.
Оповіданя, написав Максим Горкий. — Ціна 8 цнт.
Оповідане про сорок розбійників котрих повбивала дївчина. — Ціна 20 цнт.
Повна збірка веселих віршів Степана Руданського. — Ціна 55 цнт.
Повість про двох ґенералів. — Ціна 5 цнт.
Подорож Гулївера часть І. — Ціна 20 цнт.
Подорож Гулївера часть ІІ. — Ціна 20 цнт.
Подорож до місяця. — Ціна 40 цнт.
Порадник для залюблених або як писати листи. — 35ц.
Порадник для женщин, що хочуть бути здоровими. 15ц.
Початки українського соціялізму в Галичині, написав Володимир Левинський. — Ціна 40 цнт.
Пролєтаріят і національна справа. — Ціна 10 цнт.
Проч з Соціялїстами. — Ціна 10 цнт.
Причини Світової війни. — Ціна 10 цнт.
Під прапором свободи. — Ціна 30 цнт.
Пімста за кривду—драма в 5-ох діях.— Ціна 30 цнт.
Пісня про Сокола. — Ціна 5 цнт.
Пісні про Канаду та Австрию. — Ціна 40 цнт.
Робітнича Читанка І. — Ціна 15 цнт.
Робітнича Читанка часть ІІ. — Ціна 10 цнт.
Робітничі Пісні, зібрав Іван Стефаніцький. — Ціна 10 ц.
Розбійник Кармелюк один том. — Ціна 40 цнт.
всі шість разом. — Ціна 2.40 цнт.
Рай і поступ. — наукова розвідка проф. М. Драгоманова. Ціна 40 цнт.
Революція в Росії. — Ціна 15 цнт.
Релїгійна повість. — Ціна 25 цнт.
Рінальдо Рінальдіні. — Ціна 25 цнт.
Русини в Москалї. — Ціна 15 цнт.
Соціялїзм в релїгія — Ціна 15 цнт.
Сонник: — Ціна 40 цнт
Сила і Краса, повість Винниченка. — Ціна 25 цнт.
Сорокаті штани. — Ціна 10 цнт.
Січовий співаник. — Ціна 25 цнт.
Січинський—Потоцький. — Ціна 50 цнт
Сказка. М. Горкий — Ціна 5 цнт
Словар чужих слів. — Ціна 30 цнт.
Словар українсько-англійський. — Ціна 2.00 ц.
Словар кешеньковий укр. анг. і анг. укр.—Ціна 1.50 ц.
Смерть за правду. Оповіданя про Івана Гуса—Ціна 10 ц
Спартак. Провідник римских ґладіяторів. —Ціна 30 цнт.
Сьміх в Жарти. — Збірка веселих віршів. Ціна 20 цнт.
Страшні тайни монастирських мурів. — Ціна 50 цнт.
Товариська забава в питаннях і відповідях на 50 картонах. — Дуже займаюча весела гра для молодих і старих. — Ціна 25 цнт.
Убійники. — Мельодрама. — Ціна 25 цнт.
старший, сучасного письменника Андр. Чайковського, яке дотепер вийшло на американській Руси. — 35ц.
Украдене щастя. Драма з сїльського житя в 5-ох діях. Написав Іван Франко. — Ціна 25 цнт.
Укр.-німецький підручник — Ціна 30 цнт.
Український співаник. — Ціна 40 цнт.
Українсько-анґлїйський кухар. — Ціна 1.00.
Фільософі Штуки, відчит французького професора І. Тена в Парижу. — Ся книжка дає великий науковий матеріял. — Ціна 50 цнт.
Хмельниччина в Галичині. — Ціна 20 цнт.
Хам і його син або українська бранка. — Ціна 20 цнт.
Хлопи в раю. — Ціна 6 цнт.

Пишіть на адресу:

Ukrainska Knyharnia

231 James St. N. Hamilton, Ont

КОЛИ ЗІЙШЛО СОНЦЕ.

НАПИСАВ П. КРАТ.

Хто хоче довідатись, як люди будуть жити в колективістичнім устрою, про котрий тепер старають ся соціялісти, хай купе собі се прецікаве оповідане, що вийшло тепер з друку, а

коштує лиш 30 центів.

Сю книжку можна набути в усіх українських книгарнях в Канаді і Злучених Державах.

Головний склад видавництва в:

Ukrainska Knyharnia
211 MARKET ST.
Brantford, Ont.

ДОБРЕ СУКНО, ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ!

Уже теплий вітер віє,
Сонце добре гріє;
Уже весна; не далечко
Червоне яечко.
Весно красно весняночко!
Ой, що нам думати?
Ой, нічого не думати,
Тра сут замовляти.
Ой, сут добрий, що до міри
Покраяний, зшитий, —
Щоби мосли межи люди,
Межи челядь вийти.
Весно красно, весняночко!
Деж ти зимувала?—
Ой, у кравця ШАБЕРМАНА
Для вас сукна ткала.
А ви ідіть тепер д нему
Враня замовляйте,
Та здорові та веселі
Жури си не майте.

H. Shaberman & Co.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

518 Queen St. W. Toronto.

„УКРАЇНА"

Одинокий Національний, Поступовий і Безпартійний Тижневник виходить що Четверга в Шікаго.
Подає найновійші вісти про події і на Україні і всякий рух Українців. — Пренумерата тільки:
в Канаді $2.00. в Злучених Державах $1.50
До цілорічної передплати, даємо в додатку дві гарні книжки: «Наречена» і «Нічого не було».
Жадайте оказового числа, за надісланем на пересилку. Пишіть на адресу:
"UKRAINA"
2152 W. Chicago Ave. Chicago, U. S. A.

«РЕВОЛЮЦІЯ НА УКРАЇНІ»

Хто хоче ясно розуміти теперішній революційний рух на Україні повинен прочитати книжочку:

„Відроджене України."

Історичний огляд визвольного руху на Україні від 1773 до 1917 р. Ціна книжки 10 ц. (32 сторінки).
можна набувати в усіх українських книгарнях.
Пишіть на адресу:
UKRAINSKA KNYHARNIA 516 Queen St. W. Toronto, Ont.

Еврека Найліпші Медицини.

Перфуми найліпші в світі завжди маємо наскладі.
На вичищене голови з порплів і припинене випадання волося і відрощеня. Евр. № 5 коштує $1.50
На вроблене кучерявим волося, — $1.50.
На знищене волося в небажаних мушинам або женщинам місцях. — $1.50
На припинена сивіня волося і на привернене сивому волосю молодечого колїру — $3.00
Хто хоче довідатись про більше наших медицин, хай напише до нас по катальог.

The Winnipeg Chemical Labaratory Co.
686 FLORA Ave. WINNIPEG, MAN.

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ
робітничу часопись
„ГАЙДАМАКИ"
що виходить кождого тижня в четвер і коштує річно:
в Злучених Державах $1.50
в Канаді $1.75
Пишіть і шліть передплату на адресу:
"HAYDAMAKY"
515 So. Broad St. Trenton, N. J.

СЬМІХУ ДО РОЗПУКИ!

Екстра, екстра
Штіфе, Іване,
Екстра всі парафіяне!
Бо хто хоче насміятись
Мусить міцно вперезатись,
І то шнурком новой модой
Старокрайським воловод.
Але чому? Ну, вгадайте
Везу «ОСУ», замовляйте
Буде сміху, буде шутки
До нестями, до роспуки,
Во «ОСА», то друг і мати
Буде смуток з хати гнати
За доляра цілий рік
Аж вас розболить живіт!
Замовляйте ще нині.

„OSA"
1926 W. Huron Str., Dep. B. Chicago, Ill. U. S. A.

ПООДИНЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК І. Ч. 6. 1-го Мая 1918 р. TORONTO, ONT., May 1 1918 № 6. Vol. I.

Канадийська Гаївка.

(Сьпівати на нуту: «Іде, іде Зельман».)

Іде, іде «піпа», іде, іде його дяк,
Іде, іде і сестриця, мов копиця—
Усі людські дурмани.

За чим, за чим «піпа», за чим за чим його дяк,
За чим, за чим і сестриця, мов копиця—
Усі людські дурмани.

За баньками «піпа», за баньками його дяк,
За баньками і сестриця, мов копиця —
Усі людські дурмани.

На який хліб «піпа», на який хліб його дяк,
На який хліб і сестриця, мов копиця, —
Усі людські дурмани.

На робучий «піпа», на робучий його дяк,
На робучий і сестриця, мов копиця, —
Усі людські дурмани.

Вже робітник не той став,
Щоб вам гроші роздавав,—
Ідіть собі геть!

Іде, іде «піпа», іде, іде його дяк,
Іде, іде і сестриця, мов копиця—
Усі людські дурмани.

За чим, за чим «піпа», за чим за чим його дяк,
За чим, за чим і сестриця, мов копиця—
Усі людські дурмани.

За баньками «піпа», за баньками його дяк,
За баньками і сестриця, мов копиця —
Усі людські дурмани.

На який хліб «піпа», на який хліб його дяк,
На який хліб і сестриця, мов копиця, —
Усі людські дурмани.

На фермерський «піпа», на фермерський його дяк,
На фермерський і сестриця, мов копиця —
Усі людські дурмани.

Ой, вже фермер не той став,
Щоб вам гроші роздавав, —
Ідіть собі геть!

Болай зпуднись «піпа», болай зпуднись його дяк,
Болай зпуднилась сестриця, мов копиця, —
Усі людські дурмани.

о. Проколуній.